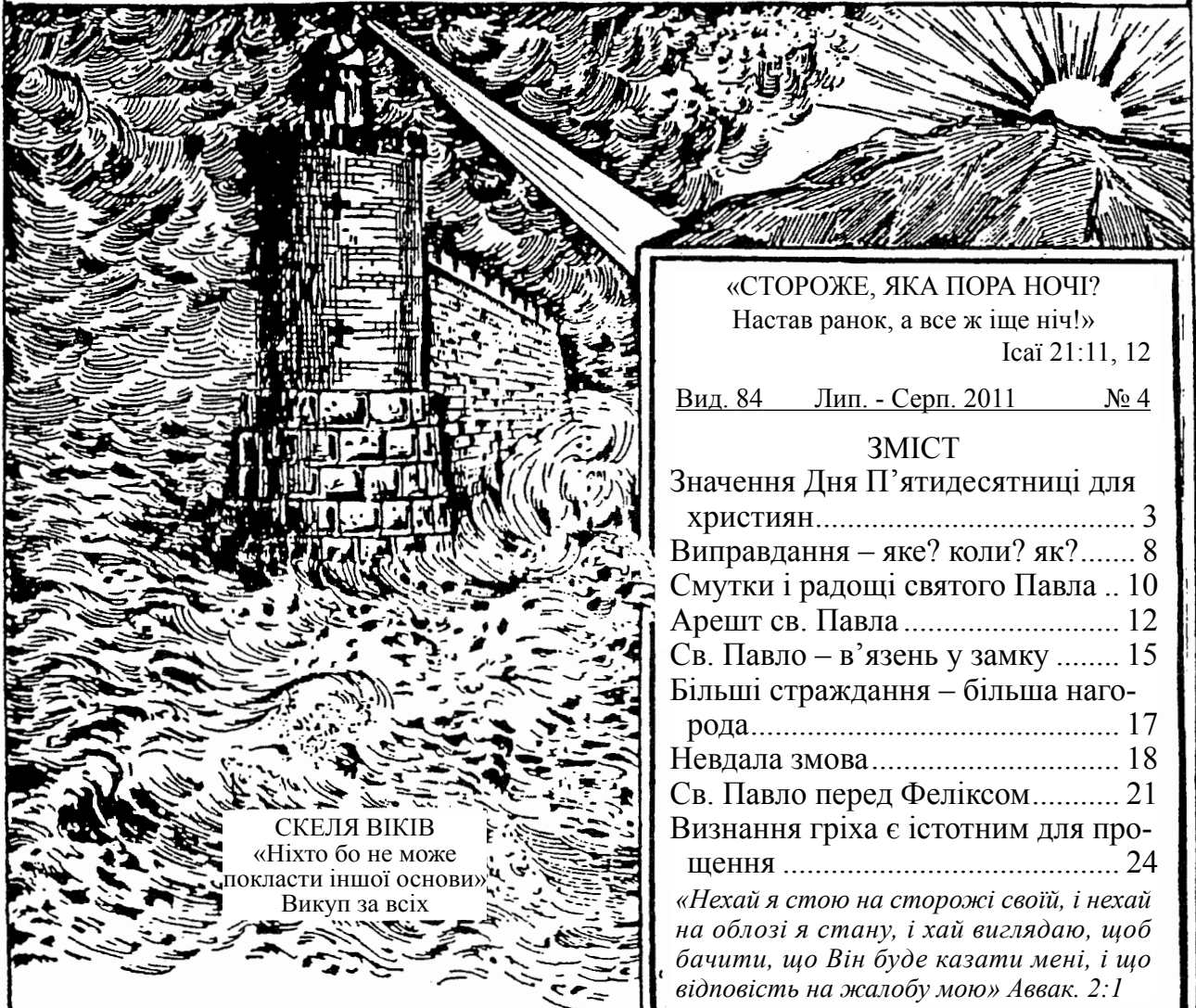

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 84 Лип. - Серп. 2011 № 4

ЗМІСТ

Значення Дня П'ятидесятниці для християн.....	3
Виправдання – яке? коли? як?.....	8
Смутки і радощі святого Павла ..	10
Арешт св. Павла	12
Св. Павло – в'язень у замку	15
Більші страждання – більша нагорода.....	17
Невдала змова.....	18
Св. Павло перед Феліксом.....	21
Визнання гріха є істотним для прощення	24

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛИФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

**ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.**

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ЗНАЧЕННЯ ДНЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ ДЛЯ ХРИСТІЯН

«Коли ж почався день П'ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі... Усі ж вони сповнилися Духом Святим» (Дії 2: 1-4).

Я щасливий знову бути вдома з друзями і щасливий промовляти до вас сьогодні, особливо про значення П'ятидесятниці, річниця якої припадає на сьогодні. Стисло кажучи, минула п'ятниця була точною річницею П'ятидесятниці, але різниця в календарі виникає з відмінності між юдейським методом підрахунку і тим, який є загальноживаний сьогодні. П'ятидесятниця, однак, була в неділю, як і Господнє воскресіння, пригадування якого ми називаємо Пасхальною неділею, або Великодньою неділею. Християни в загальному погодилися, що розп'яття відбулося пополуночній шостого дня тижня, який ми називаємо п'ятницею, що наш Господь був у гробі сьомого дня тижня, в юдейській сабат, який ми називаємо суботою. Слово «п'ятидесятниця» означає п'ятдесятий день. Ці 50 днів почали відраховуватися від юдейської Пасхальної Суботи, 15-го дня Нісан; сім часів, сім тижнів вели підрахунок до іншої юдейської суботи, і 50-ий день, який був першим днем нового тижня в юдейському підрахунку, вважався 50-им днем, або Ювілейним днем. На основі такого підрахунку, пасха і 50-й день, який наступав після неї, П'ятидесятниця, започатковували «Святкові Тижні», які юдеї святкували рік за роком протягом їхньої епохи, але не розуміли глибокого значення церемоній, які виконували. Вони не мали жодного уявлення про позаобраз, на який ці церемонії вказували.

Навряд чи потрібно нагадувати вам про великі речі того дня П'ятидесятниці, який наступив після смерті, воскресіння і вознесення нашого Господа. Ви, мабуть, пригадуєте оповідь, частиною якої є наш вірш. Пам'ятаєте, що, перш ніж залишити Своїх послідовників, наш Господь інформував їх, що відкривається нова епоха і що хоча раніше Він забороняв їм іти до поган чи самарян, вони повинні зрозуміти, що від того часу їхнє послання буде без обмежень до того, «хто має вуха, щоб слухати», з будь-якого народу, і що їхня місія, їхня праця повинна розпочатися від Єрусалиму. Пригадуєте собі, що наш Господь застерігав учнів, що вони ще не були приготовані для праці цієї епохи, і навчав їх, говорячи: «Ви позостанетесь в місті, аж поки зодягнетесь силою з висоти» (Лк. 24: 49). Мабуть, вони не знали, як довго чекати, «не було бо ще Духа на них, – не був бо Ісус ще прославлений» (Ів. 7: 39), і вони не могли розуміти духовних речей, доки не отримали це благословення. Правда, деяка міра святого духа була на апостолах протягом місії нашого Господа, так що вони робили чуда, оздоровляючи хворих, виганяючи демонів тощо; але сила, під якою вони тоді діяли, не була безпосередньо від Отця, а була дана їм нашим Господом Ісусом, представниками Якого вони були в навчанні, проповідуванні і чиненні чудес. Однак Господь обіцяв їм, що у властивому часі Отець визнає їх, і власне цього вони мали чекати.

Вони не чекали, як грішники, на силу для покаяння, бо вони вже були віруючими в Господа Ісуса, прийнятими Ним і, більше цього, вони вже були посвячені для виконання Отцівської

волі. Однак хоча з їхнього боку був зроблений кожен властивий крок, вони ще не були визнані Отцем – вони ще не отримали духа прийняття до Його родини. Вони залишили дім Мойсея, дім слуг, приєдналися до Ісуса, Сина Бога, щоб бути в змозі стати членами дому синів, бо це право, цей привілей був даний їм (Ів. 1: 12), але тепер вони чекали, щоб ця річ сталася насправді, дійсно.

МАНІФЕСТАЦІЯ ДУХА

Зіслання святого духа на них могло бути таким тихим, як було зіслання святого духа на нашого Господа Ісуса в час Його хрищення – могло бути з проявом не більшим, ніж є на Господньому народі сьогодні, коли, приходячи до єдності з Господом, вони стають учасниками Його духа і є прийняті до Отцівської родини. Однак в інтересах ранньої церкви, а також в наших інтересах було, щоб Господь виявив цю велику і важливу справу чудовими зовнішніми ознаками – поділеними язиками і полум'ям вогню, що осіли на голови апостолів і, можливо, на інших, а також стрімким потужним вітром, який наповнив місце, де вони були, і викликав певні відчуття, подальше чудо різних мов та інших дарів духа. Ми можемо радіти всіма цими свідченнями величезного значення П'ятидесятниці. Вони свідчать нам про важливість великих подій, які розпочалися у той день.

Які це великі події? Відповідаємо на основі слів Петра, що події того дня означають, поперше: Що Господь, Котрий вознісся від них 10 днів тому, досягнув небесних подвір'їв, представив Отцю докази Своєї жертви і застосував частину заслуги за Свій народ – за домівників віри – за усіх, котрі повірять в Нього і приймуть Його як свого Спасителя. Ці речі були показані ще в образах Закону Мойсея; первосвященик, убивши тельця, брав його кров у Свята Святих і кропив нею ублагальню, щоб вчинити поєднання за своє тіло (підсвятихників) і за своїх домашніх (дім Левії, який зображує домівників віри – всіх віруючих). Як тільки кров'ю тельця була покроплена ублагальня, справедливість оголосила прощення гріхів для особливого класу, за який кров була застосована

і який відтоді перебуває у спільності з Богом і в згоді з благословеннями, які Він мав роздавати. Справедливість відмовилася від своїх претензій, і божественна милість прийняла посвячених осіб як майбутніх членів тіла Христа – як синів Бога (Ів. 1: 12). По-друге: Посланий святий дух означав «прийняття» їх до родини Бога, до співспадкоємства з Господом Ісусом Христом, або, з іншого образу, означав їхні «заручини» як членів майбутньої нареченої Христа.

Апостол Петро, пояснюючи цю справу, говорить, що вона зображувала вивищення Христа до правиці Бога – що Він був прийнятий до небесних подвір'їв зі славою і честю як переможець, як Той, Хто виконав Отцівську волю, і Кому була дана висока нагорода сісти з Отцем на Його престолі – престолі всесвіту. Посланий святий дух на Його вірних послідовників мав бути для них свідченням усього цього і прийняття їх Отцем через Нього (Об. 3: 21). Ісус «правицею Божою був вознесений, і обітницю Духа Святого прийняв [прийняв Святого Духа, як було обіцяно] від Отця, то й злив Він оте, що ви бачите й чуєте» (Дії 2: 33).

ПРОРОЦТВО СЛІД РОЗГЛЯДАТИ В ЗВОРОТНОМУ ПОРЯДКУ

Петро продовжує вказувати на те, що це злиття духа було частковим виконанням пророцтва, даного вже давно пророком Йоїлом про «останні дні». Ми зупинимося тут, щоб зауважити, що цей вислів «останні дні» загально розуміють неправильно. Ті, хто вивчає цю тему, загально забувають, що в Господа один день є як тисяча років, і що весь період від створення до повного викорінення гріха є періодом семи днів – семи періодів по тисячу років кожний, які відповідають семи дням тижня. Йоїл пророкував приблизно за 800 років до н.е., а значить, перед серединою великого тижня з семи тисячі років, і тому цей вислів «останні дні» властиво мав би стосуватися тисячолітніх періодів, якими повинен закінчитися великий тиждень. Фактично, це благословення П'ятидесятниці відбулося на початку п'ятого з цих великих тисячолітніх днів. Однак апостол Петро не каже, що благословення П'ятидесятниці виконало

все, що було провіщено Йоїлом. Воно виконало лише частину цього провіщення. І хоча це була найважливіша частина, вона жодним чином не представляла більшу частину пророцтва Йоїла. Більша частина має виконатись тепер, найближчим часом, вранці сьомого з цих великих днів – у Тисячолітньому ранку.

Повертаючись до пророцтва Йоїла, бачимо, що воно має дві різні частини: одна частина виключно для «рабів та невольниць» Господа, а інша частина для «кожного тіла» (Йоїл. 3: 1, 2). П'ятидесятниця позначила злиття духа Господа на рабів та невольниць, і це злите благословення було для всіх, які належать до цього класу впродовж Євангельського віку. Злиття духа Господа «на кожне тіло» стосується інаугурації «Царства Божого улюбленого Сина», коли сатана буде зв'язаний і коли сини Бога засяють, немов сонце, в царстві свого Отця – для благословення, відновлення та реституції всіх родів землі (Мт. 13: 43; Рим. 8: 17-19; Дії 3: 21).

Вираз цього пророцтва є ілюстрацією способу, яким Господь скрізь у Святому Письмі виклав Свою правду в такій формі, щоб її сила і значення не були зрозумілі, доки не настане належний час, і Його народ не буде керований духом, щоб її зрозуміти. Особливість цього виразу полягає в тому, що благословення Тисячолітнього віку є згадані першими, а благословення Євангельського віку – останніми, і цей зворотний порядок подій затуманив цілу справу. Проте коли ми правильно обмірковуємо її, то бачимо, що цей вираз стосується всіх, з церквою включно. Діяльність Божої любові та милості через Христову жертву поєднання має спричинити злиття Святого Духа на кожне тіло, але це загальне злиття буде після певних днів, які стосуються цього Євангельського віку, п'ятого і шостого дня (п'ятої тисячі і шостої тисячі років великого тижня), а, отже, буде в сьомому дні. Однак благословення Господніх рабів та невольниць не буде після цих днів (п'ятого і шостого днів), а «за тих днів». Ціла справа є досить простою, надзвичайно ясною, варто тільки нашим очам розуміння відкритися на те, щоб збагнути ще більшу висоту і глибину, довжину і ширину любові Бога, ніж ми спочатку сподівалися.

ПОДІЛ ДНЯ ПОЄДНАННЯ

Таке саме благословення представлене також в образах «дня поєднання». Метою того дня було вчинення поєднання за гріхи «всього народу» – всього Ізраїлю, який зображував усіх людей з усіх народів, відкуплених дорогоцінною кров'ю Христа, які свого часу увійдуть в угоду споріднення з Богом через кров поєднання. Після цього загального формулювання щодо цілої праці дня поєднання, образ продовжує конкретизувати і говорить, насамперед, про жертву тельця і, як ми вже бачили, показує, що його кров була застосована у вузькому сенсі – не за весь Ізраїль – не за весь народ, котрий остаточно стане Божим народом угоди через привілеї поєднання. Заслуги жертви тельця були образно застосовані до тих, які становлять підсвященство (тіло первосвященика), позаобразом якого є Мала Черідка, Царське Священство, Покоління Левії, сім'я священика, представляючи позаобразний «дім віри», розвинутий перед Тисячолітнім Віком. Ця перша частина поєднання, як бачимо, була іншою, відмінною від подальшої його частини, так як благословення П'ятидесятниці для церкви є іншими, відмінними від подальшого злиття духа, яке має бути загальним – на кожне тіло.

Друга частина жертви поєднання, тобто жертва Господнього козла, виконувалася тим самим священиком і представляла участь Господніх послідовників з Ним в цій великій праці. Це Його праця, не наша, але Він приймає нас як членів Свого тіла і дозволяє нам мати частку з Ним в Його праці жертвування. Він дозволяє нам страждати з ним, класти наше життя за братів, бути мертвими з Ним, і в усьому цьому вважається, що ми «доповнюємо недостачу скорботи Христової»; так що насправді весь період від Господнього хрищення святим духом до кінця цього віку є Днем Поєднання. Важливою особливістю всього цього було те, що виконав наш Відкупитель особисто і що Він закінчив на Голгофі. Як наслідок тієї жертви ми, Його посвячені послідовники, є «прийняті в Улюбленім» і привілейовані вмирати з Ним як члени Його тіла. З цією метою благословення святого духа П'ятидесятниці було вилите на

рабів і невольниць Господа протягом цього Євангельського Віку, щоб дати їм можливість іти слідами свого Господа, щоб представити свої тіла живими жертвами, святими, прийнятними для Бога і – через зачислення в члени тіла Христа і страждання в цьому теперішньому часі – бути прославленими як тільки кількість доповниться, а страждання і випробування завершаться.

Згідно з образом, після завершення церкви – коли останній член з числа вибраних вчинить своє покликання і вибрання міцним, закінчивши свій шлях з радістю, маючи спільність з Христом в Його смерті – кров другої жертви поєднання буде представлена справедливості. Це все Христове приношення, оскільки ми самі є нічим, але стоїмо перед Отцем як зачислені в члени тіла Христа – царське священство під царственным Первосвященником. Як Отець прийняв перш за все жертву поєднання, благословив нашого Господа і послав Святого Духа на Церкву, так само, коли буде принесена друга жертва, можемо бути певними, що решта пророцтва Йоїла отримає повне виконання – Святий Дух буде злитий на кожне тіло.

ЦЕ НЕ УНІВЕРСАЛІЗМ

Як Святий Дух був злитий Господом на віруючих, які чекали, так Господь і ці віруючі, прославлені з Ним в царстві, зіллють Отцівське благословення реституції, знання Бога і духовну допомогу на все людство. В повній згоді з цим є вираз пророка про славний тисячолітній період: «Земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває». «І більше не будуть навчати вони один одного, і брат свого брата, говорячи: «Пізнайте Господа!» Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього, – каже Господь». Це не означає універсального спасіння, а універсальну нагоду, щоб забезпечити «дар Божий – вічне життя» на умовах послуху. Як свідомим вибором за добровільний гріх «рабів та невольниць» тепер є друга смерть, так протягом Тисячоліття такий самий свідомий вибір постане перед світом, перед «кожним тілом», що матиме благословенне просвітлення Святого Духа.

Раби та невольниці Господа потребували відсвіження і керівництва Святого Духа протягом Євангельського Віку, і без цього ніхто з нас не міг би, напевно, сподіватися боротися доброю боротьбою проти світу, тіла і противника. Без цього ми були б нездатні збагнути духовні речі і, як наслідок, не змогли б міцно вхопитися благословень, котрі вільно дані нам Богом в теперішньому часі, а також не змогли б оцінити речі, які око не бачило й вухо не чуло, ані на серце людині не прийшло – речі, які Бог зберіг для тих, хто любить Його, і які Бог відкрив нам Своїм духом (1 Кор. 2: 9-10). О, як багато благословення П'ятидесятниці, дух прийняття, печать нашого синівства означає для нас, котрі стараються вчинити своє покликання і вибрання певними заради небесних речей, до яких Господь нас покликав, – небесного царства і його слави, честі та безсмертя!

Однак застерігаю вас проти серйозної помилки, в яку багато святих, здається, схильні впадати. Вони, здається, очікують благословень П'ятидесятниці особисто і колективно щороку або, щонайменше, кожних кілька років, а деякі безупинно, в кожній молитві благають Господа про повторне злиття божественної ласки П'ятидесятниці – Святого Духа. Це наслідок неправильного розуміння. Злиття Святого Духа П'ятидесятниці було не лише *для* або *на* ранню церкву, а так само *на* і *для* всіх нас, котрі є їхніми наступниками впродовж цього віку. Не потрібно жодного повторення. Для ілюстрації поміркуймо про нашого Господа Ісуса, на Якого першого з усіх Святий Дух був злитий Отцем у час Його хрищення в Йордані на початку Його служіння. Йому не потрібно було щороку йти до Йордану, щоб отримати нове хрищення; Йому не потрібно було отримувати його деінде. Хрищення, яке Він отримав, залишалось з Ним – Святий Дух, раз даний, не був забраний. Позбавлення Його цього духа означало б Його смерть як нового створіння. Благословення, яке зійшло на церкву в П'ятидесятниці, було частиною того самого благословення, яке зійшло на нашого Господа Ісуса, Голову.

Вся ця справа була образно представлена в помазанні Аарона, образного первосвященника.

Олій помазання був вилитий на голову, і голова Аарона зображувала нашого Господа Ісуса, Якого Бог поставив бути головою над церквою, яка є Його тілом (Еф. 1: 22-23). Бог не дав Йому дух у міру. Написано, що дух був злитий без міри, без обмеження; проте він досягнув тіла лише в П'ятидесятницю. Тіло не могло бути прийняте, або визнане Отцем, доки за наші гріхи не було вчинене поєднання дорогоцінною кров'ю; та коли поєднання було застосоване і прийняте, Святий Дух був злитий. В образі це було представлено в стіканні святого олію помазання з голови на тіло.

ЦЕРКВА – ПОМАЗАНЕ ТІЛО

Зауважте, як пророк Давид звертає на це нашу увагу, запевнюючи, що олій помазання стікав на бороду Аарона і на все його тіло аж до краю одежі. Благословення П'ятидесятниці достатньо для всіх членів тіла Христа. Коли через віру і слухняність, виправдання і освячення ми приходимо до членства в тілі Христа, ми приходимо під те, що було представлено в образі олією помазання, позаобразом якої є Святий Дух. Якщо нам доведеться бути «відтятими» як гілки, що не приносять плоду, це означатиме наше повне відокремлення від Господа і Його духа, від помазання, яке ми отримали від Нього і яке є задатком, передсмаком нашої спадщини. Ця спадщина буде отримана у воскресінні життя, обіцяному всім вірним.

Тому в наших проханнях немає жодних вимог про нові П'ятидесятниці, як не знайдено таких вимог у проханнях нашого Господа та учнів. Однак нам цілком властиво молитися з апостолами, щоб Святий Дух міг «примножуватись ще більше і більше» в нас, і щоб бути в згоді з духом нашого Господа, коли Він сказав, що Отець більше охочий дати Святого Духа тим, хто просить у Нього, ніж земні батьки охочі давати добрі дари своїм дітям. Це давання Святого Духа, про яке навчає Святе Письмо і яке ми цінімо, не потрібно плутати з благословеннями П'ятидесятниці, які ніколи не були повторені, за винятком одного випадку, а саме, коли Господь показав прийняття Корнилія, першого наверненого поганина, і таким чином дав

лекцію, що відтоді не буде жодної різниці між юдеєм і поганином щодо милостей Давидових обітниць.

Що тоді ми маємо на увазі, коли просимо про щораз більше наповнення Святим Духом, якщо мова не йде про те, щоб знову отримати речі, дані в П'ятидесятницю? Думка полягає в тому, що коли ми приходимо до єдності з Христом через посвячення наших сердець і волі, коли ми прийняті як члени Його тіла, всі благословення Бога, представлені в П'ятидесятниці, належать нам не як окремим особам, а як членам помазаної церкви. Ми, як члени помазаного тіла, перебуваючи під божественною ласкою і керівництвом, маємо привілей зростати в благодаті, в знанні та в усіх плодах духа, і це властиво названо наповненням духом. На початку нашого посвячення ми підкорили нашу власну волю, щоб прийняти Господню волю в кожній подробиці, щоб ми могли керуватися Господнім духом у всіх життєвих справах. Але одна річ хотіти і інша річ – отримати. Підкорення нашої волі, щоб прагнути мати волю небесного Отця, дух, вдачу, розум, які мешкатимуть в нас, є миттєвим актом, але вимагає днів і тижнів, місяців і років, щоб повністю перемінитися «від новою нашого розуму» (Рим. 12: 2).

Поступово Господня ласка до нас як членів помазаного тіла дозволяє нам бачити довжину і ширину, висоту і глибину Його любові і характеру, і коли ми бачимо це, в наших думках і поведінці продовжується процес переміни. Коли дух Господа входить у наше життя, ми щораз більше починаємо любити речі, які колись не любили або не оцінювали, і ненавидіти речі, які, як нам здавалось, мали в собі мало або й не мали нічого осудливого. Добро і зло залишилися незмінними, якими були; але наші погляди на них змінилися, коли ми, під керівництвом та благословенням Господа, зробили поступ від благодаті до благодаті і від знання до знання.

ПОМАЗАННЯ ВІД СВЯТОГО

Сьогодні, любі друзі, коли ми пригадуємо великі благословення П'ятидесятниці на початку цього віку і як її ласка поширилася відтоді і дотепер, радіймо перед Господом, віддаючи

подяку в імені Ісуса за це велике благословення, за єдність, встановлену між Богом і тими, хто прийняв Ісуса як свого Спасителя, хто посвятився Йому і Його службі. Завжди пам'ятаймо, що користь від спільності з Богом (на основі П'ятидесятниці) і від помазання Його духом ґрунтується на жертві, завершеній на Голгофі, і що благословення і милості П'ятидесятниці не могли наступити, доки Він не помер і не вознісся на висоту, щоб з'явитися перед Божим лицем за нас і там вчинити символічне кроплення кров'ю поєднання, якою наші гріхи є скасовані.

Правильні думки стосовно цієї теми не лише сприятимуть тому, щоб ми дуже цінували єдність, яку ми маємо з Отцем і Сином, і спільність один з одним як члени помазаного тіла Христа, але й завжди триматимуть нас в покорі щодо нашого природного стану, бо він пригадуватиме нам, що з природи ми є «дітьми гніву», як інші, і потребуємо, як і світ, прощення гріхів через заслугу дорогоцінної крові. Однак всі, хто отримав помазання духа, будуть, завдяки цьому, поступово, щораз більше перемінюватися в думці, в слові, в учинку. Покора, терпеливість, доброта, братерська доброзичливість, любов – поступово, щораз більше ставатимуть явними, незважаючи на «спотворення» нашої природної вдачі. Наша блаженна втіха полягає в тому, що Господь приймає прагнення нашого серця замість справжньої досконалості, яка є неможливою, доки ми не отримаємо наші досконалі, воскреслі тіла (1 Кор. 15: 42-44).

Будьмо захоплені іншою думкою, а саме, що помазання, яке наш Господь отримав і яке у властивому часі прийшло на Його церкву, і в якому ми маємо частку завдяки Його благодаті, є помазанням для служби – подвійної служби. В стародавні часи помазували царів, а також священиків, а про церкву Господь говорить нам, що ми є Царським Священством – що в цій церкві поєднуються царське і священицьке становища. Христос є Верховним Священиком і Верховним Царем, а ми є Його спільники в славному повноваженні, представленому в цих двох становищах. Він повинен бути Царем світу, щоб навести лад серед теперішнього замішання, щоб знищити гріх і все, що суперечить праведності, але Він також повинен бути Великим Священиком, Великим Учителем, великим Помічником, щоб допомагати грішникам вийти з усіх труднощів, у які вони потрапили через непослух, щоб повернути назад до згоди з Богом стількох, скільки є охочі повернутися назад. Ми повинні бути співспадкоємцями у цьому дорученні і славній праці майбутнього при умові, що ми чинимо наше покликання і вибрання певними, і чекаємо, доки не прийде час, коли останній член класу царів і священиків буде схвалений Богом, і завдаток, або передсмак прийдешніх благословень поступиться місцем дійсним обставинам царства і його славній праці на користь світу людства.

ЗНГ214 (1904 р.)

ВИПРАВДАННЯ – ЯКЕ? КОЛИ? ЯК?

Виправдання насправді означає лише одне, а саме: вчинити правим, вчинити справедливим. Виправдання може бути частковим або повним. У випадку Авраама воно було частковим. Він був виправданий до спільності з Богом через його віру і слухняність, але не був виправданий до життя, бо таке повне виправдання не було б здійснене без викупної праці Ісуса, яка не була і не могла бути виконана за днів Авраама.

Виправдання Євангельської церкви є миттєвою справою. «Бог Той, що виправдує». Але основою цього виправдання є жертва, здійснена Ісусом, закінчена на Голгофі. Перш ніж Спаситель

застосує до нас заслугу Своєї жертви, ми повинні пізнати Його, довіряти Йому, прийняти Його умови учнівства і повністю посвятитися як Його учні, аж до смерті. В мить, коли Він застосує до нас заслугу Своєї жертви, покриваючи наші недоліки, ми є прийнятні для Отця, прийняті до Його сім'ї через зачаття Святим Духом і таким чином, відтоді, прийняті як члени церкви первородних, чії імена записані на небі.

Виправдання світу не буде миттєвим, а поступатиме вперед протягом тисячі років – Тисячоліття. Про світ тоді можна буде сказати, що він умовно виправданий через Посередника та Його

Царство, але його виправдання буде завершено лише в його абсолютній досконалості наприкінці Тисячоліття, коли він буде представлений Отцю і прийнятий Ним. «Бог Той, що виправдує». І Він приймає до вічного життя і до Своєї сім'ї на будь-якому рівні існування лише тих, котрі є досконали.

ОЧИЩЕННЯ ТІЛА НЕ Є ВИПРАВДАННЯМ

Той, хто хоче навернутися до Бога під час Євангельського віку, знаходить Його поступово. Спочатку він бачить, що Бог вчинив певне приготування, через яке Він може бути справедливим, а однак виправдовувати грішників. Далі він бачить, що смерть Ісуса є шляхом, який приготував Бог. Далі він бачить свої власні слабості та гріхи – нечистоти, і відповідно старається позбутися їх. Він може і повинен в значній мірі очиститися від бруду тіла, але це не виправдує його, не чинить його досконалим, тому що по спадковості він є грішним, недосконалим, і не може бути очищений інакше, ніж через божественне застосування заслуги приношення за гріх. Після вмивання в Умивальниці – усунення нечистоти тіла – віруючий підходить близько до дверей Намету і там «прив'язує» себе – зв'язує себе обітами посвячення, віддаючись цілковито Господу і Його службі, якою б вона не була.

Всі вищезгадані кроки того, хто бажає спільності з Богом, є властивими кроками, накресленими в Слові. Ми зображуємо того, хто іде цією дорогою, як умовно виправданого; інакше кажучи, він є на правильній дорозі і робить те, що може, щоб здобути виправдання. На цій дорозі він матиме благословення розуму й серця та схвалення його сумління, і буде привілейований Господом у тому сенсі, що божественне провидіння відкриватиме йому знання про властивий шлях, як дістатися до свого виправдання – вказуючи йому на необхідність перерахованих кроків, включаючи посвячення, тобто прив'язання себе до дверей Намету. Грішник, який наближається до Бога, не може зробити більше нічого. Тепер настає Божий час діяти. Божа милість до грішника є повністю через Ісуса, Котрий був призначений

«великим Первосвященником». Справою Ісуса є прийняти посвяченого (козла) і пожертвувати його. І ті, кого Ісус, як Божий Первосвященик, приймає, є прийняті Отцем і є зачаті Отцем до божественної природи і т.д. Мить, коли Ісус і божественна справедливість через Ісуса приймають грішника, є миттю виправдання.

З цієї миті грішник відвернувся від гріха, почав шукати Господа і ходити, наскільки здатний, дорогами праведності – відкидаючи нечистоту тіла. З цієї миті така особа має новий розум (волю), відмінний від розуму (волі), який він мав, коли любив гріх і служив йому. Цей новий розум є новим розумом тіла, тому що ця особа ще не була зачата святим Духом. В мить, коли Первосвященик приймає її, приписує Свою заслугу, а Отець зачинає її святим Духом – в цю мить особа з новим розумом є виправдана і зачата Духом; відтоді вона є новим створінням. Нове створіння не підлягає виправданню, тому що нове створіння не вчинило гріха і не має жодного гріха, від якого мало б бути виправдане. Виправдання отримало старе створіння, наділене новим розумом, і в мить виправдання воно жертвовно вмирає. Про нове створіння можна було б сказати як про виправдане в тому ж сенсі, в якому було сказано про Ісуса – «оправданий Духом,.. у славі вознісся» (1 Тим. 3: 16). В цьому застосуванні слова «виправданий» є думка: «доведено, що справедливий», «доведено, що досконалий»; а не вчинений справедливим.

МИР ПРОПОРЦІЙНИЙ ПОСТУПУ

До цього класу повністю посвячених, виправданих, прийнятих Отцем через зачаття Святим Духом, стосуються слова апостола: «Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа» (Римлян 5: 1). Але цей вірш не стосується нікого, хто не досяг пункту посвячення і прийняття, і хто просто наближається Подвір'ям. Такі особи, однак, мають певну міру миру, яка залежить від поступу. Певна міра миру і радості досягається розумінням, що існує дорога назад до Бога через намагання відкинути гріх і наблизитися до Нього. Але мир Церкви, згаданий апостолом в цьому вірші, може стосуватися лише тих, котрі

прийшли до стану Синів Бога. Бог не є в мирі ні з ким іншим.

Неможливо, щоб хтось протягом цього Євангельського віку мав точно такі самі випробування, які були дані Аврааму, тому що умови є інші. Авраам повністю довіряв Богу і, наскільки він розумів, очевидно, був повністю посвячений Божій волі аж до смерті. Іншими словами, якщо б Авраам жив у цьому Євангельському віці, він був би одним з повністю посвячених, повністю виправданих, духовно зачатих, але оскільки він жив перед Євангельським віком, перш ніж Христос помер за наші гріхи, його посвячення не могло привести його до повноти виправдання та його привілеїв.

Дехто заплутався, думаючи про виправдання як про дві частини – законне і дійсне. Ми нічого не знаємо в Біблії, що робить такий поділ у виправданні. Воно є законним і дійсним одночасно. Воно не могло б бути дійсним і незаконним, і не могло б бути незаконним, а однак дійсним.

Наше виправдання (представлене «Весільними Шатами»), які ми зодягаємо, коли є прийняті

Господом) покриває не нове створіння, а лише тіло, яке законно вважається мертвим, жертвовно. Іншими словами, виправдання не означає процес вчинення справедливим, а вже досягнутий стан справедливості. Одягнення «Весільних Шат» означає наш вхід в сім'ю Бога як членів церкви; скинення їх означало б відкинення нами благодаті Бога і означало б другу смерть.

Виправдання для світу, як вже пояснювалося, буде досягнуте інакше. Можна сказати, що виправдання світу, під великим Посередником, буде поступовим – кожен ставатиме справедливим, кожен приходитиме до щораз більшої згоди з божественними вимогами і отримуватиме щораз більшу реституційну досконалість. Однак потрібно пам'ятати, що «Бог є Той, що виправдує», і що світ не буде в Божих руках, доки не завершиться Тисячолітній вік. Тоді всі, схвалені Отцем і прийняті Ним до вічного життя, будуть виправдані в повному значенні. Це буде миттєва дія.

R5959 (1916 p.)

СМУТКИ І РАДОЩІ СВЯТОГО ПАВЛА

СВ. ПАВЛО – ГЕРОЙ – ЙОГО ВІРНІСТЬ, ВІДДАНІСТЬ, ВИТРИВАЛІСТЬ – СТРАЖДАННЯ ЗА ХРИСТА ТА ЗА БРАТІВ – В ЦЬОМУ ВІН РАДО НІС ПОСЛАННЯ БОЖОЇ БЛАГОДАТІ – ПЕРЕЛІК ЙОГО СТРАЖДАНЬ – СПРАВДІ «ВИБРАНА ПОСУДИНА»!

«Досить тобі Моєї благодаті, – бо сила Моя здійснюється в немочі» (2 Коринтян 12: 9)

Якою чудовою людиною був святий Павло! Без сумніву, таємниця його винятковості насправді полягає в тому, що він настільки повно віддавав себе Богу – чинячи не свою власну, але Отцівську волю, – що Господь, мабуть, міг використати його як апостола, як речника, як слугу в більшій мірі, ніж коли-небудь вживав якусь іншу людину. Ми не маємо на думці, що св. Павло був більший від свого Учителя. Служба нашого Господа тривала лише три з половиною роки, тоді як апостол Павло мав довге служіння – довгий період служби для Бога і для Церкви.

Наш Учитель не мав можливості вдаватися в подробиці божественного плану, бо навіть Його найбільш віддані послідовники,

включаючи апостолів, були природними людьми, які до дня П'ятидесятниці ще не одержали зачаття Святим Духом. Отже, ми читаємо, що навчання Ісуса було, в основному, в притчах і неясних висловлюваннях (1 Кор. 2: 14; Мат. 13: 10-17). При одній нагоді Учитель сказав Своїм учням: «Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести. А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попроведить до цілої правди... і що має настати – звістить вам» (Ів. 16: 12, 13). Жодних таких обмежень не було для св. Павла та інших апостолів. Їхні послання були звернені до Божих святих в різних місцевостях, і вони відкрито писали про кожен рису цієї великої теми – божественного плану спасіння. Деякі з цих писань були в тому напрямку, що проголошуване в них було відповідним для «немовлят» в Христі; інші писання були «твердою стравою»

– більш глибокими речами божественного плану (Євр. 5: 13, 14; 1 Пет. 2: 1-3). Проте вони писали тільки до духовно зачатих, а не до світських.

КВАЛІФІКАЦІЇ СВ. ПАВЛА

Немає нічого дивного в тому, що противник зумовив деяке сектантство навіть в первісній церкві. Ап. Павло, критикуючи, виявив це: Деякі говорили, що вони Павлові; деякі, що вони Аполлосові; деякі, що вони Петрові (1 Кор. 1: 11-13; 3: 1-7). Але всі такі фанатичні настрої апостол засудив, пригадуючи їм, що жоден з цих вчителів не помер за них, і що всі вони повинні бути християнами, не беручи жодного іншого імені, окрім імені Учителя. Такий самий дух проявився також в інших відношеннях. Апостоли потребували зростати в ласці і в знанні так само як решта з дому віри; і хоча вони мали особливі благословення Господа, все ж таки не всі мали таку саму міру видива в тому самому часі.

Св. Павло, найбільш вчений з дванадцятьох, – той, хто зайняв місце Юди, – мав від природи найкращі завдатки для широкого мислення. Щоправда, він, як Савло з Тарсу, показав себе дуже наполегливим і відвертим в боротьбі проти Христа і Його послідовників. Але після того, як його очі розуміння були відкриті, і він став духовно зачатим новим створінням, св. Павло показав дивовижну здатність вникати в божественні речі. Пояснюючи цю здатність, він заявив, що мав більше видінь і відкриттів, ніж мали усі інші Господні апостоли разом узяті (2 Кор. 12: 1, 7, 11, 12).

Все це погоджувалось з тим, що Господь сказав про нього: «Для Мене посудина вибрана він... бо Я покажу йому, скільки має він витерпіти за Ім'я Моє» (Дії 9: 15, 16). Очевидно, що Господь міг вжити талановиту, добре освічену людину, яка цілком зреклася своєї волі, з більшою користю, ніж неосвічену людину. Про декого з решти апостолів написано, що навіть народ спостеріг, що вони були прості і невчені (Дії 4: 13). Однак не так було з св. Павлом. Він мав освіту і велику широту думок. Напевно всіх духовно зачатих дітей Бога, здатних розуміти глибокі речі Біблії, вражає логіка, мудрість і сила писань Св. Павла! Ми не знаємо нічого в світі, що можна порівняти з ними.

Спонукуваний йти, як мовне знаряддя Господа, до поган, св. Павло швидше збагнув своїм розумом, ніж інші апостоли, речі, що відносяться до нової епохи, і усвідомив, що погани мали бути співспадкоємцями з юдеями в привілеях царства (Еф. 3: 1-12; Кол. 1: 25-27). Природно, що деякі думали, ніби св. Павло зайшов надто далеко, тому був висунутий аргумент, що він не є одним з Дванадцятьох, що він не повинен вважатися апостолом і т.п.

Не дивлячись на те, наскільки св. Павло був готовий бути нічим і дозволяти іншим оцінювати його по своєму, він відчував обов'язок по відношенню до правди. Це примусило його сказати нам відверто, що він мав повний доказ свого апостольства і що він ні на йоту не був позаду найголовніших апостолів в розумінні божественного плану, – що йому більше, ніж всім іншим апостолам, Господь відкрив ті речі, які мають настати і про які говорив наш Господь Ісус (Івана 16: 13; 2 Кор. 11: 5; Гал. 2: 2-10 і т.д.).

ЙОГО ТЕРПІННЯ ЗА ХРИСТА

Св. Павло наполегливо працював з церквою в Коринті, і йому, здається, було шкода, що вони не робили властивого поступу в правді та ще й вважали його некомпетентним вчителем. Отже, в нашій лекції він чинить те, що сам називає «безумними хвастощами». Він не схвалює хвастощів, та все ж задля своїх слухачів розповідає дещо про себе. Які ми щасливі, що Святий Дух саме так керував апостолом, і ми можемо знати його краще і можемо до кінця оцінити його повну любові відданість Царю царів і факт, що він був вибраною посудиною Господа, щоб передати правду навіть дому віри нинішніх днів!

Але апостол не хвалиться собою – своїми талантами, своїм красномовством, ні тим як люди захоплювались ним, як багато людей віддавали належне його здібностям і т.д. Ні, він, швидше, хвалиться такими речами, які другі вважали б за сором. Він скаже, що Боже провидіння дозволило, щоб він терпів за правду – терпів бичування, биття киями, ув'язнення, небезпеку морської глибини, небезпеку від фальшивих братів, небезпеку від поган. Ці речі

були для нього ознакою божественної любові та милості і свідчили, що він любить Господа та Його справедливість, і що він охочий терпіти для Господа, для правди.

Представлена в такому світлі, ця лекція є дуже вартісною частиною Господнього Слова. Вона дає нам інформацію, якої ми не знайдемо в жодному іншому місці. Вона представляє нам переконливий образ воїна хреста і те, що він переніс. Вона промовляє до нас: «Будь вірний аж до смерті», – йди слідами Ісуса і цього Його шляхетного послідовника, не хвалися собою, але хвалися Господом і твоїми привілеями служіння, пов'язаними з Його правдою.

ТАЄМНИЦЯ ЙОГО УСПІХУ

Прийде час, коли шляхетний св. Павло та менш відомі Господні послідовники будуть прийняті Ним до вічної слави і будуть представлені Отцеві без плями чи вади (Еф. 5: 25-30). Але ми можемо бути певні, що кожний з цієї славної громади є вірним воїном – не дезертиром, не є тим, хто соромиться Господа, і не є тим, хто соромиться Його правди. Про таких Учитель каже, що Він не посоромиться їх, але визнає імена їх перед Отцем і перед Його святими ангелами (Мт. 10: 32, 33).

Таємниця витривалості апостола в таких великих нестатках – в побиттях, в ув'язненню, в різних наругах – є представлена нам словами нашого заголовного тексту. Господньої благодаті виявилось для нього достатньо. Господня сила здійснилася в його немочі. Чи ж не є це таємницею кожного вдалого християнського життя? Чи ж не так було з нашим Учителем? Дух Отця в Ньому, Його повна довіра до Отця, Його пошуки світла Отцівського обличчя справді були Божою силою, яка діяла в нашому Спасителі, щоб Йому хотіти і чинити згідно з Отцівським вподобанням.

Те саме є правдою в випадку кожного послідовника Господа відтоді. Вчитель вірно сказав про Своїх послідовників: «Без Мене нічого чинити не можете ви» (Ів. 15: 5). Божественна сила діє через нашого Господа Ісуса, через Слово Правди, через послідовників Ісуса, і ця сила може діяти також в найслабших членах Тіла Христа і в найсильніших. Благодать Господа є достатньою для всіх в часі кожної потреби. Однак ми не повинні забувати, що ця велика міра достатності не є вилита на Господній народ беззастережно, але у відповідь на признання власних недоліків і на повні молитви прохання про божественну благодать в часі кожної потреби.

R5941 (1916 p.)

АРЕШТ СВ. ПАВЛА

ДІЇ 21: 27-40

ПОВЕРНЕННЯ АПОСТОЛА З ТРЕТЬОЇ МІСІЙНОЇ ПОДОРОЖІ – МІСІОНЕРИ СЕРДЕЧНО ПРИЙНЯТІ ЦЕРКВОЮ В ЄРУСАЛІМІ – «СТРАХ ПЕРЕД ЛЮДИНОЮ ПАСТКУ ДАЄ» – БЕЗУСПІШНА ПОСТУПКА УПЕРЕДЖЕННЮ – НЕБЕЗПЕКА ДЛЯ СВ. ПАВЛА З БОКУ НАТОВПУ – ДОПОМОГА РИМСЬКОГО ГАРНІЗОНУ ФОРТЕЦІ АНТОНІЯ – ПОСОЛ ХРИСТА СТАВСЯ В'ЯЗНЕМ – НАГОДА СВДКУВАТИ ПРО ПРАВДУ – СТРАЖДАННЯ ЗА ХРИСТА

«Будеш ти свідком Йому перед усіма людьми про те, що ти бачив та чув» (Дії 22: 15).

Прибуття св. Павла та його товаришів до Єрусалиму було його поверненням з третьою місійною подорожжю до поган. Він не був тут сім років. По дорозі до Єрусалиму Господь послав йому пересторогу, повідомляючи, що він може сподіватися труднощів – кайданів та ув'язнення в Святому Місті. Та незламний посол Христа разом зі своїми супутниками все ж прибув сюди. Вони принесли з собою кошти від церков

Малої Азії та Греції для церкви в Єрусалимі, яка, мабуть, переживала в той час значні фінансові труднощі.

Зустріч після прибуття носила приватний, особистий характер, і вони змогли відчутти прояви тієї самої повної любові братньої спільності, про яку ми згадували в нашій лекції за 27 серпня. Наступного дня, який, очевидно, був П'ятидесятницею (Дії 20: 16), Церква зібралася разом, щоб привітати апостола та його товаришів більш офіційно. Св. Яків Менший,

очевидно, був у той час визнаним провідником Єрусалимської Церкви. Св. Павло нагадав про свої пригоди під час третьої місійної подорожі і про Господнє благословення на його служіння Правді, не дивлячись на дозволені труднощі. Можемо припустити також, що в той самий час він передав зібрані кошти від братів-поган.

НЕПОТРІБНА ПОСТУПКА

Короткий опис свідчить про те, що брати в Єрусалимі були трохи збентежені присутністю св. Павла серед них. Вони не лише побоювалися за його особисту безпеку, але хвилювалися чи його прибуття не викличе загального переслідування, бо діяльність та наполегливість апостола зробили його добре відомим між юдеями впливової частини світу, в якій він працював. Юдейський звичай, що повні запалу побожні особи часто приходили в Єрусалим обходити свята (5 М. 16: 16), давав можливість юдеям Святого Міста бути ознайомленими з релігійними новинами цілого світу.

Св. Яків та його товариші припустили, що на святкуванні П'ятидесятниці можуть бути присутні юдеї з Ефесу, Афін, Коринту, Солуня і т.д. Вони знали, що діяльність св. Павла є загально відомою, і що дехто, навіть християни-юдеї, збентежені поширенням його вчення про те, що Закон є мертвий, і ніхто більше не зобов'язаний приділяти йому увагу. Брати наполягли, щоб св. Павло спростував ці частково хибні уявлення, пішовши до храму і приєднавшись до декотрих братів, котрі прийняли назорейський обіт (4 М. 6: 1-21). Вони не радили йому приймати обіт, а лише бути разом з цими братами, мов би похвалюючи те, що вони зробили; він понесе їхні витрати, які включали не лише бриття голови та спалення волосся, але й вартість складання чотирьох тварин в жертву за кожного.

Мабуть, св. Яків та провідники церкви добре розуміли становище св. Павла, хоча їхні розуми ще не збагнули так виразно, як його розум, повного зруйнування «серединної перегороди», яка перед тим відділяла юдеїв від поган, ані не оцінили настільки повно факт, що Закон був лише слугою і мав на меті привести в Школу Христа, тобто приготувати до того, щоб статися синами Бога.

Св. Павло навчав поган, що їм не потрібно ставатися юдеями, ані повторювати юдейські ритуали; що замість шукати Божественну милість через образи та тіні, вони повинні звернутись до Христа і до Його позаобразного виконання вимог Закону. Він навчав, що Закон не міг спасти ані юдея, ані поганина, що тільки віра в Христа може привести душу до єдності з Богом. Він навчав, що хоча деякі Божі благословення ще залишаються для юдеїв (Рим. 11: 25-29), однак протягом цього Євангельського віку Бог вибирає Духовне Насіння Авраама з юдеїв та поган. Він навчав, що коли хтось – юдей або поганин – намагається виконувати Закон з метою заслужити вічне життя, він зазнає невдачі, бо «жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним» (Рим. 3: 20-31; Еф. 3: 1-7; Гал. 3: 8, 16, 29).

СВ. ПАВЛО НЕ ПОВІВСЯ НЕПРАВИЛЬНО

Насправді все це не завадило св. Павлу зробити так, як наполягали старші в Єрусалимі зробити для чотирьох чоловіків, що знаходилися під назорейським обітом. Бриття голови і принесення жертв, які вимагалися по Закону для вчинення обіту, в жодному значенні слова не входили в суперечність із заслугою Христової жертви, ані нічого до неї не додавали. Однак, на нашу думку, можна було обрати більш рішучий шлях. Очевидно, що той самий спосіб, який мав зняти напругу, лише збільшив її.

Проте не забуваймо, що Господь міг покерувати справою по-іншому, коли б вирішив так зробити. Пам'ятаймо, що Він знав наперед про труднощі, які мали спіткати апостола Павла, і провістив їх. Хто перебуває в тісних стосунках з Господом, той має запевнення, що всі його кроки є керовані Ним, і що все співпрацюватиме для добра тих, хто любить Бога і покликаний згідно з Його постановою (Пс. 37: 23; Рим. 8: 28). Якою потіхою є ці запевнення для всього Господнього народу! Не дивно, що він може бути спокійний, може мати відпочинок і мир навіть під час бурі та лиха.

Хтось може запитати: «Чи не було гріхом для апостола та інших християн брати хоч якусь участь в жертвах у Храмі? Чи ж не припинилися

всі юдейські жертви в Христі?» Ми відповімо, що зовсім ні. Жертви, які вказували на Христа, і які Він виконав, вже не були далі властивими. Але жертви, які приносили назореї в зв'язку зі своїми обітами, зображували не Христові жертви, а посвячення і відданість людей, позаобраз яких виконається переважно в Тисячолітті. Тому для апостола не було гріхом приєднатися до цієї церемонії, хоча ми сумніваємось в мудрості такого кроку. Ми схильні думати, що це було лише умовним визнанням поваги до Юдейського Храму та його служінь, бо в той самий час вже був започаткований справжній Храм та справжнє служіння. Сама Церква є позаобразним Храмом, в якому Бог присутній Своїм Святим Духом від П'ятидесятниці.

ПОВЕДІНКУ СВ. ПАВЛА ЗРОЗУМІЛИ НЕПРАВИЛЬНО

Кілька днів намагання показати, що св. Павло частково підтримує закон, видавалося успішним, та коли сім днів завершувалися, апостола впізнали юдеї, які прийшли з Азії. Вони бачили його з Трохимом, греком з Ефесу, і прийшли до висновку, що останній був одним з чотирьох, кому побрили голову. З юдейської точки зору це мало б бути тяжким злочином, бо тільки юдеям дозволялося входити в священні місця, прилеглі до храму, зовні яких був двір для жінок, а також двір для поган. Обидва двори були розділені кам'яною огорожею, яку апостол в іншому місці згадав як «серединну перегороду» (Еф. 2: 14).

Ця стіна була приблизно півтораметрової висоти і містила невеличкі обеліски на певній відстані один від одного, на яких виднівся напис, що «Жодна людина з чужого народу не повинна входити за балюстраду та огорожу довкола Храму. Якщо когось впіймають на цьому, нехай він знає, що він сам стягнув на себе кару смерті, яка буде виконана». В цьому злочині звинуватили св. Павла, а не грека, який, як вважали, був введений в оману апостолом. Ось так життя св. Павла потрапило в небезпеку з боку натовпу, який швидко зібрався на крики юдеїв з Азії, що осквернено Храм.

Доки натовп побивав апостола, намагаючись завдати йому смерті, Клавдій Лісій, тисяцький,

воєначальник римського загону, з якого сформовано гарнізон Замку Антонія, що був поблизу Храму, довідався про заколот і поспішив туди з групою воїнів. Побиття негайно було припинене, бо хоча юдеї не навчилися поважати верховенство римського права, вони поважали його військову силу.

Обидві руки апостола прив'язали ланцюгами до воїна. Воєначальник намагався встановити причину заколоту, та не міг зрозуміти суперечливі твердження. Тому він відвів в'язня під вартою до замку. Але натовп, незадоволений тим, що йому не вдалося позбавити св. Павла життя, стрімко рушив уперед, щоб вихопити його у воїнів і негайно вбити. Тисяця натовпу змусила воїнів проштовхуватися вперед, щоб не втратити в'язня. В результаті апостола підхопили на руки, і воїни понесли його по сходах.

АПОСТОЛУ ДАНО ДОЗВІЛ ПРОПОВІДУВАТИ

Відвага Христового посла і його готовність скористатися з кожної нагоди розповісти Послання свого Вчителя були ще раз чудово продемонстровані на прикладі. Ми могли б сподіватися, що побиття, якого він зазнав з боку натовпу, а також досить суворе трактування, перш ніж він дістався до дверей замку, могли наповнити його страхом та переживаннями. Та він, навпаки, був спокійний і зібраний. Із самовладанням св. Павло попросив тисяцького дати йому право звернутися до людей. Мабуть, він здогадувався, що люди не зрозуміли того, що він робив і думав, що кілька сказаних ним слів заспокоять їх.

Римський воєвода був здивований, що апостол вільно розмовляє грецькою мовою. Він думав, що св. Павло був «тим єгиптянином», котрого згадає історик Йосиф Флавій і котрий буквально напередодні зібрав велику кількість незадоволених юдеїв і представився їм як Месія. Він, як і його послідовники, створив для римської влади багато клопотів. Св. Павло відповів, що він юдей і походить з відомого міста, і потім ще раз попросив права звернутися до людей, що йому і було дозволено.

СВ. ПАВЛО – В'ЯЗЕНЬ У ЗАМКУ

ДІЇ 22: 17-29

ПРОПОВІДУВАННЯ ЄВАНГЕЛІЯ ХРИСТА – НАТОВП ЗНОВУ У ЛЮТИ –
ВОЄНАЧАЛЬНИК ЛІСІЙ СПАНТЕЛИЧЕНИЙ І НАКАЗУЄ ВОЇНАМ БИТИ СВ. ПАВЛА
– АПОСТОЛ ВИЯВЛЯЄ СВОЄ ГРОМАДЯНСТВО – УРОКИ ЙОГО ТРУДНОЩІВ –
СТРАЖДАННЯ ЗА ХРИСТА ЯК ОЗНАКА БОЖЕСТВЕННОЇ МИЛОСТІ – ГІРКІСТЬ ТА
САМОЛЮБСТВО ТИХ, ХТО ПЛЕКАЄ ТАКІ ПОЧУТТЯ.

«Охороно моя та твердине моя, Боже мій, я надіюсь на Нього» (Псалом 91: 2).

В нашій останній лекції ми залишили св. Павла перед натовпом. Він попросив тиші, щоб звернутися до людей. Напевно, вважав він, все, чого він зазнав попередньо, було варте привілею, який він отримав у цю мить, – звернутися до всіх зібраних співвітчизників і сказати їм про Ісуса. Тож апостол одразу почав проповідувати про Христа: про те, що Ісус з Назарету був Месією, обіцяним в Законі та Пророках, що його жертвна смерть становила Викупну Жертву за втрачене життя батька Адама і посередньо за всіх Адамових дітей, котрі померли під цим прокляттям.

Зрозуміло, св Павло розповів, що Месія кличе духовний клас, щоб той був Його спільником в Тисячолітньому Царстві, і що незабаром Ізраїль та всі народи відчують на собі привілеї та благословення цього Царства! Зрозуміло, що він вказав на факт, що цей Євангельський вік є прийнятним часом зробити наше покликання та наш вибір певними задля найважливішої частини Авраамової Угоди – духовної частини! Потім він розповів слухачам про свої місійні подорожі, сказавши, що багато поган радо приймають це Послання і віддають свої серця Господу в посвяченні.

ВІДКИНЕННЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ПОСЛАННЯ

Та упередження юдеїв було настільки сильним, що сама лише згадка про факт, що це велике благословення приходить на рівних умовах до поган, знову розпалило полум'я ненависті та насилля; їхні крики та вереск потрясли повітрям. Стурбований ситуацією, римський воєначальник прийшов до висновку, що оскільки є таке протистояння, то для цього повинна бути якась причина. Тому він наказав

вишмагати апостола, доки той не скаже, що він зробив, щоб викликати заколот.

Воїни одразу прийняли виконувати наказ і почали прив'язувати св. Павла до стовпа. Але апостол швидко зупинив їх, запитавши центуріона, котрий стояв поруч: «Хіба бичувати дозволено вам громадянина римського та ще й незасудженого?» Почувши таке запитання, центуріон доповів справу тисяцькому, котрий прийшов і перепитав апостола. Він взяв зі св. Павла слово, що той є римським громадянином, бо твердити таке неправдиво означало б вірну смерть, як тільки виясниться справа. Тож апостола затримали як в'язня для подальшого допиту.

«ТЕМРЯВА НЕНАВИДИТЬ СВІТЛО»

Схоже справи відбуваються сьогодні, хоча на іншому рівні. Світська особа, слухаючи якусь сектантську християнську критику на адресу когось, хто проповідує справжнє Євангеліє Христа, переважно схильна думати, що це Послання містить в собі щось дуже неправильне, дуже жахливе, бо інакше воно б не сколихнуло тих, хто зовні тримається «форми побожності». А якщо, як у випадку з римським офіцером, присутня аудиторія, тоді Правда, представлена цій світській особі, буде для неї незрозумілою.

Річ у тому, що «світ мудрістю не зрозумів Бога», зовсім мало знає про Його План, зовсім мало розуміє Його Слово, бо мова цього Слова відрізняється від того, до чого люди звикли. Коли світські люди після представлення їм Правди бачать, як релігійні учителі – сучасні книжники, фарисеї та доктори богослов'я – відверто чинять їй опір і нападають на неї, вони, зрозуміло, ще більше схильні ставати на боці тих, хто представляє популярну теологію – так звану «ортодоксію», і вважають, що правдиве Євангеліє має бути чимось дуже поганим, бо

його навчають зовсім мало, а противляться йому багато, і, перш за все, ті, хто має вплив.

Однак Божі діти можуть обрати апостола своїм провідником і вірно використовувати кожну нагоду, щоб дозволяти своєму світлу світити – навіть якщо це викликає відверту опозицію, упередження та переслідування темрявою. Наш Господь так пояснив це: «Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходить до світла, щоб не зганено вчинків його» (Ів. 3: 19-21). Здається ніщо так не викликало невдоволення книжників та фарисеїв вісімнадцять століть тому, як розсудливість істинного Євангелія. Прості люди слухали його залюбки, хіба що їх залякували їхні релігійні провідники і змушували сумніватися в тих, хто навчав навпаки. Отже, релігійні керівники були налаштовані проти тих, хто проповідував Євангеліє. Вони «обурювались, що [апостоли] НАВЧАЮТЬ НАРОД» (Дії 4: 2, 3, 15-21).

УРОКИ ТОГО, ЩО ЗАЗНАЛИ АПОСТОЛИ

Св. Павло страждав як християнин за вірність Господу та Його Слово. Він не страждав за те, що послухався ради братів і пішов у Храм, бо так чи інакше ненависть до апостолів в серцях їхніх ворогів рано чи пізно виявила б себе, і вони вимагали б життя апостола як попередньо. В цій події ми бачимо лише те, що намагання апостолів створити гарне враження про апостола Павла та його працю між поганями, очевидно, пришвидшило справу його арешту більше, ніж щось інше.

Апостол не соромився своїх страждань, бо розумів, що вони є заради Христа. Кожна особа повинна відчувати глибокий біль від публічного арешту, або ув'язнення як злочинця, або порушника закону. Але коли це є за вірність Господу, через слідування за Господом, то вона може радіти безчестям, радіти тим, що в іншому випадку було б соромом та зневагою.

Тому, якщо би хтось з читачів цієї статті у Господньому провидінні був ув'язнений або покараний і прямо чи посередньо пов'язував би свої труднощі з вірністю Господу та Його Правді, то нехай не соромиться. Нехай він прославляє Бога за це, радіючи, що гідний страждати за

Христове Ймення, і пам'ятаючи, що так само було з нашим Господом Ісусом. Його арештували, зв'язали, потім Його бичували, публічно зневажали і навіть розп'яли як богохульника (1 Пет. 4: 16).

Ще один урок, якого ми можемо навчитися з нинішнього дослідження, полягає в тому, що нерозумно беззастережно довіряти голосу натовпу. Якщо ми побачимо, що юрба здійсмає крик проти когось – чи то усно, чи через пресу, – ми не повинні безпідставно приймати її вердикт. Слід пам'ятати досвід нашого Господа Ісуса, досвід св. Павла та інших апостолів і те, як натовп кричав: «Геть їх!». Християнин, чий розум звільнився від пересудів, краще готовий розумно розважити будь-яку річ, яка постане перед ним для розгляду чи критики. І коли він сам отримає такий досвід, то буде краще приготований переносити його.

Ще інший урок для нас полягає в тому, що коли ми маємо труднощі та випробування і так чи інакше усвідомлюємо, що вони не могли би прийти без Господнього дозволу, ми маємо право скористатись з будь-яких законних засобів для звільнення – так само, як св. Павло скористався своїм римським громадянством. Бог завчасу подбав для нього про цей засіб захисту, і було б не виправданою недбалістю з його боку не скористатись ним і сподіватися, що Господь визволить його якимось чудовим чином.

Як часто ми знаходимо на сторінках історії свідчення про те, що насилля та безглуздя здійснювалися в ім'я релігії та для захисту різних сект! Наскільки відверто чужим для усілякої такої поведінки є «дух здорового розуму», як його називає св. Павло, дух розсудливості, справедливості, не кажучи вже про дух великодушності, люблячої доброти та щирого милосердя! І як вигляд дурості та дикунства п'яної людини має послужити великим уроком тверезості для кожного порядного чоловіка та жінки, так сцена, змальована в нинішньому дослідженні, – незалежно від того, чи ми її бачили на власні очі, чи уявили розумом з друкованих сторінок, – повинна стати тривалим уроком всього дикунського та безглузлого. Нехай кожен випадок релігійного святенництва та фанатичної люті промовить до нашого серця в протилежному напрямку і

утвердить нас в рішучості, що по Божій благодаті ми ніколи не будемо такими бездумними, такими злими, а, навпаки, з кожним днем

ставатимемо більш лагідними, більш поміркованими та більш схожими на Христа.

R5942 (1916 p.)

БІЛЬШІ СТРАЖДАННЯ – БІЛЬША НАГОРОДА 2 КОРИНТЯН 4: 16-18

НЕ СЛАБНУТИ У ВИПРОБУВАННІ – ЗЕМНИЙ ЧОЛОВІК ГИНЕ – НОВЕ СТВОРІННЯ РОСТЕ – ЩО ТАКЕ ЛЕГКІ СТРАЖДАННЯ? – СКІЛЬКИ ЇМ ТРИВАТИ? – ЯКА ЇХНЯ МЕТА? – ЯК НАМ ОСЯГНУТИ ЦЮ МЕТУ?

«Невидиме ж вічне» (вірш 18).

Яку велику християнську відвагу показували слова та вчинки св. Павла! Однак той, хто потерпів стільки поневірянь, і був, можна сказати, в самому горнилі, каже: «Через те ми відваги не тратимо, бо хоч нищиться зовнішній наш чоловік, зате день-у-день відновляється внутрішній». Ах, ось у чому суть: йдеться про відновлення внутрішнього чоловіка, Нового Створіння! Клопоти зовнішнього чоловіка були б справді жахливими, коли б не внутрішній чоловік, який по-іншому дивиться на речі і вчиться цінних уроків та досвіду з труднощів зовнішнього. Внутрішній чоловік має Боже запевнення, що коли Бог за нього, то протидія з боку всіх інших є нічим. Він має запевнення, що Бог спрямує всі його труднощі для найбільшого благополуччя. Він також має запевнення від Господа, що слава майбутнього буде пропорційною випробуванням, вірно перенесеним сьогодні.

УЧАСТЬ В ХРИСТОВИХ СТРАЖДАННЯХ

Так ось таємниця великого запалу апостола для Бога, для Церкви, для Правди! Він зносив все як той, хто Невидимого бачить природними очима (Євр. 11: 27). Св. Павло жив подвійним життям в тому сенсі, що для людей він був Савлом з Тарсу, а насправді був Павлом, слугою Бога, Новим Створінням в Ісусі Христі. Світ його не знав, але він знав себе, знав свого Бога; його спонукувала Божественна сила і Послання Божого Слова, яке промовляло до нього мир і єдність з Богом через Христа, а також повідомляло про славу, честь та безсмертя, що чекають всіх вірних в кінці шляху.

Ця таємниця власного досвіду апостола є відкритою для всієї Божої родини духовно

зачатих дітей, котрі вірно продовжують йти слідами Ісуса і є навчені Ним через Слово. Ми не маємо такого яскравого прояву Божественної милості, який мав Ісус, Голова Церкви, та апостоли – провідні члени Церкви; однак, в загальному, ми маємо ті самі Божі милості, ті самі Божі обітници, ту саму надихаючу надію, яку мали вони. Не забуваймо витривалість апостола, коли читаємо його слова: «Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві слави вічної ваги» (2 Кор. 4: 17).

Апостол наводить аналогічну думку, коли, пишучи про воскресіння, каже, що так само буде з Церквою у воскресінні. Всі вірні будуть прославлені, вшановані, удосконалені, отримають благословення – але не всі отримають однакове благословення, бо як «зоря від зорі відрізняється славою, так само й воскресіння мертвих» (1 Кор. 15: 41, 42). Ця сама лекція є наведена в пророцтві Даниїла, де згадується воскресіння, а самі воскреслі є зображені як зорі, чия краса та велич різняться між собою (Дан. 12: 1-3).

Апостол міркував так: якщо страждання Христа за божественною постановою мають бути мірилом грядущої слави Христа, тоді він хоче бути учасником з Господом в теперішніх стражданнях, щоб змогти також бути учасником з Ним в грядущій славі. Замість казати собі або іншим: «Я роблю більше, ніж мені належить в Євангельській праці; тож деякі з вас повинні прийти і допомогти мені, щоб я трохи відпочив», – св. Павло дивиться на справи по-іншому. Він каже, що хоче і палко бажає доповнювати, наскільки це можливо, недостачу страждань Христа (Кол. 1: 24). Для нього було найбільшою радістю мати утиски, знаючи, що утиски розвинули плоди Святого Духа в його характері і

приготують його до Царства (Рим. 5: 3-5). Разом з цим пам'ятаємо запевнення Біблії, що тільки тоді, коли ми страждаємо з Христом, ми будемо з Ним царювати, і тільки ті, котрі стануть мертвими з Ним, будуть жити з Ним.

ТАЄМНИЦЯ ЙОГО ВІРНОСТІ

Багато хто усвідомлює, що легко ввійти на християнський шлях, коли все сприяє цьому. Дехто жваво біжить якийсь час, але потім щораз більше втомлюється робити добро. Апостол, здається, ніколи не втомлювався. Він завжди був готовий – вчасно і невчасно, було це йому зручно або ні. Він завжди і скрізь був готовий проповідувати Євангеліє – кожному, хто мав вуха слухати. Таємниця його наполегливості наведена в 18-у вірші словами: «...Ми не видимося на видиме, а на невидиме».

Що ці слова означають? Вони означають, що св. Павло мав духовний зір. Щоправда, він бачив земні принади, але вони втратили для нього свій привабливий вплив з причини наявності духовного зору, сприйняття невидимих речей. Очами віри він бачив Небесного Отця, прославленого Господа Ісуса, небесні воїнства, грядуще Царство слави, честі та безсмертя. Вірою він бачив велике Тисячолітнє Царство, що розстелялося перед ним, і чув Божественне запрошення статися спадкоємцем у цьому Царстві – приєднатися до співспадкоємства з Учителем та Відкупителем. Він прийняв це запрошення,

став під знамено Учителя і розумів, що все інше в світі практично не має жодної вартості порівняно з цими вічними речами, які Бог обіцяв. Він мав довіру до Божого Слова.

Так само є з Господнім народом сьогодні. Ми можемо бачити користь від політики, громадського становища, багатства, бізнесу і т.д. і т.п. Але всі ці земні цілі та амбіції мають порівняно мало вартості для нас, бо ми побачили новим зором Нового Створіння небесні речі. Наші вуха почули Боже Послання. Ми зуміли збагнути речі Духа – речі, які Бог зберіг для тих, хто Його любить; речі, яких око не бачило і вуха не чуло, ані які не ввійшли до серця земної людини (1 Кор. 2: 9). Ми усвідомлюємо щораз більше, що всі речі теперішнього злого світу мають тимчасовий характер; що вони повинні проминути у Новій Епосі, яка вже є в дверях; і що земні почесті та можливості втрачають свою вартість з кожною хвилиною.

Ми бачимо речі, які Бог пропонує нам як вічні речі. Хіба дивно, що Біблія наголошує на важливості доктрини? Хто міцно стоїть в доктрині з істинно біблійної точки зору, той міцний в Господі. В кого немає знання про Царство, або ж немає духовного зору та слуху, той мимоволі буде кволим і йому бракуватиме доказу, що він є Новим Створінням в Христі Ісусі (2 Кор. 5: 17).

R5951 (1916 p.)

НЕВДАЛА ЗМОВА

ДІЇ 23: 14-24

ЛЮДСЬКИЙ ГНІВ, СПРЯМОВАНИЙ У ПРАВИЛЬНЕ РУСЛО – СВ. ПАВЛО ПЕРЕД СИНЕДРІОНОМ – ДОКІР НА АДРЕСУ ПЕРВОСВЯЩЕНИКА – СВ. ПАВЛО ЯК ВОЄВОДА – ДУМКИ СИНЕДРІОНУ РОЗДІЛИЛИСЯ – НЕЗГОДА МІЖ ЙОГО ЧЛЕНАМИ – АПОСТОЛА ЗАБИРАЮТЬ НАЗАД У ЗАМОК – ПІДБАДЬОРЕННЯ ВИДИВОМ – ЗМОВА ПРОТИ НЬОГО – ЗВІСТКА ПРО ЗМОВУ ДІЙШЛА ДО ТИСЯЦЬКОГО ЛІСІЯ – СВ. ПАВЛА ЗАРАДИ БЕЗПЕКИ ВИСИЛАЮТЬ ДО КЕСАРІЇ

«І будуть вони воювати з тобою, та не переможуть тебе, бо Я із тобою, говорить Господь, щоб тебе рятувати!» (Єремії 1: 19).

На ранок після заколоту та врятування св. Павла римськими воїнами розгублений тисяцький Лісій скликав юдейський синедріон, щоб представити справу апостола, бо на цей раз він

зрозумів, що пункт незгоди був релігійного характеру, і що його особистий обов'язок у тому, щоб оберігати мир. Ось так св. Павлу трапилася ще одна нагода свідкувати Євангеліє юдеям – найбільш ученим з них, найвпливовішому Суду Сімдесятьох. Мабуть, на той час апостол вже починав розуміти, що його великі труднощі

створюють виняткову нагоду для нього як вісника Євангелія.

Споглядаючи назад очима віри, можемо зауважити, що так є від самого початку – що Господь доглядає Свою працю. Лише коли ми дізнаємося в чому полягає Господня праця, ми здобуємо очі віри і починаємо ними користуватись. Ми повинні бачити, що Божественним Задумом не є намагання навести світ в теперішньому часі, а залишити цю працю на майбутнє, щоб її виконало Христове Тисячолітнє Царство. Ми повинні бачити, що протягом теперішнього віку Його праця полягає тільки у виборі, обранні Церкви, щоб вона була Його Дружиною в Його Царстві, Його спільницею у великій праці, яка в той час буде здійснена для всього світу.

Св. Павло зрозумів, що він отримав нагоду звернутися до провідників свого народу, тому намагався мудро її використати. Про це свідчив зосереджений вираз його обличчя. «Глинувши пильно» на свою аудиторію, він почав з того, що нагадав їм про свою вірність як юдея. Він завжди був зразковим громадянином, ніколи не йшов проти закону. Своім зверненням до Ради, «брати», апостол поставив себе на рівні з ними – щодо релігійного запалу і щодо вченості. Досить поширеною є думка, що у той час, коли каменували св. Степана, Савло з Тарсу (згодом св. Павло) був членом Синедріону.

«НЕ ЗНЕВАЖАТИ НІКОГО»

Звернення, яке св. Павло мав намір виголосити, було зупинене первосвящеником, котрий наказав стоячим поряд бити апостола по устах. Це було особливою ознакою приниження когось і перешкоджало говорити. Без перебільшення скажемо, що слова св. Павла, перш за все, засуджували життєву поведінку первосвященика, бо, як казав Учитель, «темрява ненавидить світло». Йосиф Флавій звинувачує Ананію в тому, що той був підлою людиною і лицемірним шахраєм, однак настільки хитрим, що народ загально його поважав. Коли промова апостола була несподівано зупинена, він вигукнув: «Тебе битиме Бог, ти стіно побілена...» Пророцтво виповнилося. За два роки Ананію усунули. За шість років його спіткала жахлива смерть, а його власний син

був спільником убивців, котрі витягли Ананію зі схованки в стічному колекторі і вбили.

Вираз «побілена стіна» стосувався звичайних гробів, які були вкриті кам'яними плитами з написами. Їх часто білили, щоб вони були добре помітними і щоб якийсь подорожній не наступив на них і, згідно з юдейським обрядом, не осквернився (4 М. 19: 11-16). Чисті, яскраві білі камені були дуже гарними, але під ними було зіпсуття. Отже, цей вислів явно говорив про лицемірство.

Дехто з присутніх, почувши апостола, запитав: «То ти Божому первосвященикові лихословиш?» На що св. Павло відповів: «Не знав я, брати, що то первосвященик. Бо написано: На начальника люду твого не лихослов» (2 М. 22: 28). Треба пам'ятати, що апостол ніколи не відновив свого зору відтоді, як осліп по дорозі в Дамаск (Дії 9: 8, 9). Господь відмовився покращити його поганий зір, забрати «колючку в тілі» (2 Кор. 12: 7-10), але запевнив, що замість цього він матиме більше Божественної благодаті. Таку відповідь на свою молитву апостол прийняв з радістю. Тому цілком можливо, що він не упізнав первосвященика, або ж не знав, що зневага походила від Ананії.

ЗВИЧНА, ПРОТЕ НЕБЕЗПЕЧНА ПОВЕДІНКА

Дехто вважає, що Ананія силоміць захопив посаду і що слова апостола свідчили про те, що він не вважав присутнього первосвященика справжнім первосвящеником. На таку думку наводить факт, що св. Павло не вибачився за свої слова, а тільки ствердив, що він визнає Божественний Закон, на основі якого не можна лихословити правителів.

Це добре правило для кожного. Тенденція лихословити осіб при владі, принижувати їх, малювати на них карикатури є поширеним гріхом, який робить значно більше для послаблення доброго уряду, ніж усвідомлюють собі любителі пожартувати. Безперечно, є свій час протестувати проти речей і методів, з якими ми не повністю погоджуємось, але Божий народ повинен, перш за все, стояти на боці законності та порядку, вживаючи справедливість настільки,

наскільки це можливо, і чекаючи на абсолютну справедливість, коли Цар царів візьме Свій Тисячолітній Престол. Водночас Його наказ для нас полягає в тому, щоб ми «корилися вищій владі» і, наскільки можливо, «пильнували про мир зо всіма» (Рим. 13: 1; Євр. 12: 14).

Одночасно бачимо, що дехто схильний жартувати навіть з Господа та Святого Письма. Це небезпечна звичка. «Початок премудрости СТРАХ перед Господом». Це має бути в нас і має зростати з роками, якщо ми хочемо вчинити певним наше покликання і вибрання до славних речей, які Бог зберіг для тих, хто любить Його і поважає (Йов 28: 28; Пс. 111: 10).

ТАКТ СВ. ПАВЛА

Ця подія вже від самого початку поклала край сподіваному представленню Євангелія. Св. Павло зрозумів, що упередження до нього настільки велике, що жодна його промова не вплине на слухачів, бо вони є під повним впливом первосвященика, який від самого початку показав, що в нього немає справедливості. Мов воевода, котрий збагнув безперспективність лобової атаки і перегруповує сили, щоб атакувати з флангу і полонити ворога, так св. Павло здобув прихильність майже половини своїх слухачів, скориставшись з нагоди показати, що проповідване ним вчення є логічним наслідком того, в що вірить велика секта фарисеїв.

Цього він добився вигукнувши: «Мужі-браття, я фарисей, і син фарисея. За надію на воскресіння мертвих мене судять!» Ці слова були повною правдою. Слово «фарисей» означає «особа, яка стверджує, що вона повністю посвячена Богу». Св. Павло ніколи не міняв цієї позиції. Те, що трапилося з ним по дорозі в Дамаск, змінило його поведінку, але не змінило стану його серця, яке від самого початку було віддане Богу – «всім добрим сумлінням».

Св. Павло добре знав, що синадріон майже порівну поділений на ультраортодоксів – фарисеїв, які сповідували святість, і агностиків – садукеїв, прихильників вищої критики, серед яких було багато відомих юдеїв та священники. Цей вигук миттєво приніс плоди. Фарисеї стали на його боці, бо в деяких відношеннях він вірив

так, як вони, хоча вони не могли схвалювати всі його вчення. Вибираючи між невірними садукеями і опальним фарисеєм, вони підтримали останнього.

Виник заколот. Одні намагалися позбавити апостола життя, інші – захистити його. Знову імператорським воїнам довелося втрутитися між воюючі сторони Божого народу. Яка сумна сцена! Як шкода, що ті, котрі мали стільки переваг усіляким чином (як юдеї під Божественною постановою), так відверто знехтували уроки Божественного Закону щодо справедливості та прав один одного, не кажучи вже про Божественну постанову: «Будеш любити ближнього свого, як самого себе» (3 М. 19: 18). Як шкода, що інколи так є серед християн, які мають вище сприйняття Божественних критеріїв і є під обітом угоди класти своє життя за братів. Їм сказано, що вони не можуть здобути бажану нагороду, якщо не досягнуть пункту, де любитимуть своїх ворогів!

Сьогодні кулачні бої не є такими популярними серед цивілізованих народів, як колись. Але чи не можна зробити язиком більшу жорстокість, ніж руками? Хіба ж серед тих, котрі назвалися іменем Христа і прийняли обіт посвячення виконувати Його волю, багато не кусають і не пожирають один одного під впливом духа противника – духа злоби, ненависті, люті, заздрості, розбрату? Коли ми бачимо таке, то чи ж не вчимося цінної лекції, яка дозволить нам краще прославляти нашого Отця на небесах?

ВИКРИТТЯ ЗМОВИ І ЗВЕДЕННЯ ЇЇ НАНІВЕЦЬ

Опинившись знову в безпечному місці – в замку, апостол, напевно, дивувався, як це Господь міг бути прославлений усією цією останньою подією. Так само буває з нами. Але там, де ми не можемо збагнути Господнє провидіння і побачити наслідки, нам краще скористатися з нагоди проявити віру, бо «вірою можемо твердо покладатися на Нього, що би нам не трапилося в житті».

В той самий час тисяцький Лісій вже, мабуть, зрозумів, що його в'язень не є пересічною особою. Неупереджений розум здатний збагнути, що

особа, котра залишається спокійною, бадьорою, повною гідності, покори та самовладання, тоді як її противники поводяться у всьому навпаки, очевидно, є правою в цій суперечці. Така зміна настроїв римського офіцера стосовно св. Павла проявила себе у ввічливому ставленні до племінника апостола, котрий приніс своєму дядькові звістку, що група з сорока осіб планує замах на його життя.

Ці змовники (сорок релігійних людей) забули Божественний Закон «будеш любити ближнього свого, як самого себе», і зв'язали себе клятвою, що вони не будуть їсти, пити і спати, доки не вб'ють св. Павла – людину, яка не зробила їм жодної кривди, а, навпаки, усіляко намагалася робити їм добро. На вимогу своєї матері, сестри апостола, хлопчина дістався до замку і розповів про змову своєму дядькові, котрий відіслав його до воєначальника. Той взяв хлопця за руку, відвів у відлюдне місце, вислухав його розповідь і відпустив, наказавши нікому про це не говорити.

Розуміючи, що він опинився в конфлікті, принаймні, з половиною впливових юдеїв,

тисяцький вирішив, що найрозумніше буде відвести в'язня в Кесарію під захист Фелікса, римського управителя. Тієї самої ночі, о дев'ятій годині дві сотні піхоти, дві сотні списоносців і сімдесят кіннотників відвели апостола в нове місце, де він, як посол в кайданах, мав отримати нову нагоду представляти свого Учителя.

Ця історія показує нам, що Бог вважає за краще вживати природні засоби, а не чудесні, і всі Його діти повинні бути уважними, щоб служити Його Справі в будь-яку мить. Божі наміри будуть виконані. Щасливий той, хто вважається гідним привілею виконувати будь-яке служіння Господу або Його братам. Тому постійно будьмо на осторозі, в допитливому стані розуму, бажаючи знати волю Господа в кожній справі. Що стосується апостола, він, напевно, завчив урок, який ми могли б взяти для себе з користю, а саме, що маючи повне довір'я до Божественної волі, ми повинні з розумом і належно захистити власне життя та інтереси, а також життя та інтереси інших.

R5952 (1916 p.)

СВ. ПАВЛО ПЕРЕД ФЕЛІКСОМ ДІЇ 24: 1-21

СВ. ПАВЛО В КЕСАРІЇ, РИМСЬКІЙ СТОЛИЦІ ЮДЕЇ – ДОПИТ РИМСЬКИМ УПРАВИТЕЛЕМ – ЗВИНУВАЧЕННЯ НА АДРЕСУ АПОСТОЛА – ЗАХИСТ СВ. ПАВЛА – ВЧЕННЯ ПРО ВОСКРЕСІННЯ ЯК ОСНОВНА ТЕМА ПРОПОВІДУВАННЯ – ВОНО ЗАГУБИЛОСЯ З-ПЕРЕД ОЧЕЙ БАГАТЬОХ ТАК ЗВАНИХ ХРИСТИЯН НАШИХ ДНІВ – РИМСЬКИЙ УПРАВИТЕЛЬ ЦІКАВИТЬСЯ ВЧЕННЯМИ АПОСТОЛА – ДВОРІЧНЕ УВ'ЯЗНЕННЯ СВ. ПАВЛА

*«І я пильно дбаю про те, щоб завсіди мати сумління невинне, щодо Бога й людей»
(вірш 16).*

Фелікс, римський управитель Юдеї, прийняв в'язня – св. Павла. Вороги апостола, первосвященик та інші юдейські керівники, поспіхом вирушили з Єрусалиму в Кесарію, прагнучи його крові. З собою вони привели римського правника, званого Тертилом, чиє знання римських звичаїв, як сподівалися вони, дозволить їм довести, що св. Павло є небезпечною особою – свого роду анархістом. Тож Фелікс був суддею. Присяжних не було. Тертил, вправний

адвокат, висунув свої звинувачення і ствердив їх з допомогою свідків з Єрусалиму.

Римський повірений похвалив управителя за вдале оберігання миру, придушення всякої форми бунту і збереження спокою та порядку. Це успішно проклало шлях до наступного прохання законника, щоб управитель гідно продовжував так робити і позбавив землю від нестерпного заколотника – апостола. Здобуто свідків, які свідчили про перший заколот в храмі в Єрусалимі і про те, як наступного дня синадріон поділився надвоє і виникло загальне заворушення. Апостола звинуватили в тому, що

він є ватажком секти званої назореями; також було сказано, що він посіяв неспокій між юдеями та греками у всьому світі.

Так представив справу Тертил. Він звинуватив в'язня у святотатстві – в тому, що св. Павло осквернив храм. Зі сказаного виникало, що власне апостол викликав бунт у святині. Свідки мали підтвердити, що ці звинувачення є правдою.

Управитель Фелікс дав знак апостолу, що той має право відповісти на звинувачення. Св. Павло почав свій захист із зауваження, що він задоволений тим, що його суддя займає це становище вже якийсь час і добре обізнаний з юдейськими звичаями, тому може зрозуміти речі, які не могла б зрозуміти нова особа: що апостол прийшов у Єрусалим поклонитися, як це чинять юдеї, і святкувати одне з їхніх релігійних свят. Він прийшов не піднімати бунт, а прославити Бога за юдейським звичаєм, і жоден свідок не ствердив, що він у храмі сперечався або збирав довкола себе натовп. Звинувачення є неправдою. Він не робив нічого такого ані в синагогах, ані деінде, і його вороги не можуть довести те, в чому вони його звинувачують.

Відповідь апостола була логічною і повною. Однак управитель далі не міг зрозуміти чому, за таких обставин, мало б виникнути заворушення. Тому св. Павлу довелося пояснити, що юдеї неприязно ставляться до нього задля його відмінних релігійних переконань, а не задля якогось поганого вчинку з його боку.

ВЧЕННЯ ПРО ВОСКРЕСІННЯ

Св. Павло признався, що він нічого не змінив у своїх юдейських переконаннях – що він далі вірить в те, чого навчає Закон і про що пишуть пророки; що він далі тримається фундаментального юдейського вчення про конечність воскресіння мертвих; що він далі має віру в Обітницю, що завдяки воскресінню мертвих Боже благословення остаточно прийде для Ізраїлю, а через Ізраїль для всіх племен землі. Він сказав, що привчає, школить себе, вправляється в тому, щоб берегти своє сумління чистим, вільним від порушень Божественного та людських законів.

Це було величне свідчення. Його переконливість мала б вплинути не лише на управителя, але й на юдеїв, які злочинним шляхом намагалися відібрати життя в апостола за невеликі розбіжності думок на релігійні питання. Який урок ми маємо! Перед нами римський управитель та суддя зовсім не бездоганної репутації; законник-обвинувач, охочий продати свій талант за гроші, не звертаючи уваги на принципи справедливості; юдейський первосвященик, образ на великого Месію, який зв'язався з тими, хто намагався перевернути справедливість і знищити «сіль землі!» Наш Господь сказав наперед, що деякі Його учні стоятимуть перед царями і князями і при цьому не повинні лякатися. Він стоятиме поруч, щоб давати їм допомогу (Мт. 10: 17-22). Як буквально це виконалося у випадку св. Павла! Як явно Господь стояв поруч і давав йому потрібні слова!

Далі апостол пояснив, що він приніс милостиню для свого народу, пожертвування поган, які почули його Послання про Божу благодать. Деякі юдеї з Малої Азії знайшли його очищеного в храмі, однак не з натовпом чи з колотнечею. Цих юдеїв слід було б покликати як свідків. Або ж окремо треба було покликати тих, хто висував проти нього звинувачення. Вони мали б розповісти про те, що було наступного дня після нападу юрби, – того дня, коли його привели перед синедріон: розповісти, що він робив такого, щоб підбурювати в храмі, або що поганого вони знайшли в ньому. З цього всього можливим було лише одне звинувачення, а саме, що він, знаходячись посеред них, вигукнув: «За воскресіння мертвих приймаю від вас суд сьогодні!»

Зрозуміло, що управитель навіть не міг подумати, що в цьому є щось на зразок бунту або анархії! В'язень був правий, а ті, хто його звинувачував, помилялися.

ЗАГУБЛЕНЕ ВЧЕННЯ

Свідчення апостола показує нам, що у всіх своїх проповіданнях він клав особливий наголос на вчення про воскресіння мертвих – справедливих і несправедливих. Як жаль, що в нашій країні це вчення в значній мірі загубилося! Дуже

мало християн взагалі згадує про воскресіння. Дуже мало коли-небудь чуло проповідь на цю тему. Чому?

Відповідаємо, що між християнський народ проникла велика неправда стосовно того, яким є стан мертвих. На думку католиків та протестантів лише святі придатні йти на небо після смерті. Одні і другі погоджуються, що туди можуть бути прийняті тільки завершені характери. Одні і другі приймають слова нашого Господа про Царство: «Мало таких, що знаходять [його]» (Мт. 7: 13, 14). Наші католицькі приятелі розповідають, що майже все людство – погани, католики та протестанти йдуть в чистилище, де століттями зазнають жахливих мук, які очистять їх від гріха і приготують до неба. Багато протестантських приятелів кажуть нам, що вони не бачать навіть такої надії; що з їхньої точки зору тільки «мала черідка» йде до неба; що всі маси людей, не готові бути в присутності Бога, повинні йти деінде, і що єдиним місцем для них є пекло вічних мук, з якого не буде жодного порятунку.

Ми не будемо сперечатися ані з одними, ані з другими. Обидва погляди надто жахливі, щоб бути розумними і справедливими, не кажучи про те, щоб мати в собі любов! Ми вважаємо за краще звернутися до слів Ісуса та апостолів і зауважити, що згідно з їхніми вченнями мертві є насправді мертвими і їхня єдина надія, як говорить апостол, є «надією на воскресіння», надією, що «настане воскресіння праведних і неправедних» (Дії 24: 15).

Біблія навчає не про воскресіння тіла, а про воскресіння душі, і «Бог... тіло дає» під час пробудження (1 Кор. 15: 38). Коли б то всі християни прийшли до тями і дослідили Писання! Тоді вчення про воскресіння мертвих здобуло б належне місце і зникла б більшість мороку середньовіччя – мороку, який непокоїв нас, засмучував наші серця і відвернув багатьох від Бога та Біблії до невір'я.

ГРЯДУЩИЙ СУДНИЙ ДЕНЬ

Вислухавши обидві сторони, управитель-суддя вирішив відкласти справу аж буде вислуханий Клавдій Лісій, командуючий Фортом Антонія,

римський офіцер, який здійснював арешт. Водночас св. Павло отримав значну свободу, бо управителю Феліксу, мабуть, стала цілком ясною істинна суть його справи.

За якийсь час управитель, на якого справила велике враження поведінка апостола, викликав його знову – саме тоді, коли була присутня його дружина, юдейка. Він хотів, щоб вона почула Євангельське Послання, яке здалося йому цілком логічним. Св. Павло, безсумнівно, ще раз повторив більшу частину попереднього свідчення, а тоді згадав про майбутній суд, випробування, – про те, що вічна доля не визначається на основі теперішнього життя.

Напевно апостол пояснив, що Бог призначив День випробування, суду для всього людства – Тисячолітній день, тисячу років (2 Пет. 3: 7, 8), і протягом нього все людство матиме повне випробування, чи воно варте людської досконалості та вічного життя. Послушні отримають благословення, будуть підняті, здвигнуті щораз вище до досконалості. Свідомо непослушні будуть знищені Другою Смертю.

«СПРАВЕДЛИВА ВІДПЛАТА»

Отож, якщо випробування світу має відбутися в майбутньому віці і якщо в теперішньому віці Бог лише вибирає, обирає Церкву бути Нареченою Свого Сина і співспадкоємицею в Месіанському Царстві, що має благословити світ, то як ці речі могли мати якийсь особливий вплив на Фелікса та його дружину? Двома шляхами, відповімо ми:

(1) Ці речі могли вплинути на них, щоб прийняти Христа і намагатися бути вибраною Церквою;

(2) Дізнавшись про своє майбутнє випробування, вони повинні були б зрозуміти, що слова та вчинки теперішнього життя мають багато спільного зі становищем особи після того, як вона збудиться з гробу. Розпутні, лицемірні, самовпевнені, свавільні, розбещені особи деградують і примножують число зворотних кроків, які їм доведеться зробити в Тисячолітті. І навпаки, кожний добрий вчинок, кожна здобута перемога, кожна поміркованість зроблять особу більш приготованою

до майбутнього життя. Кожний благородний вчинок в теперішньому житті має свій вплив на характер і принесе відповідні благословення в Тисячолітньому Судному Дні. З іншого боку, кожний злий вчинок, кожне ламання сумління отримає своє «шмагання», тобто справедливе покарання.

Коли Фелікс слухав апостола, його сумління докорило йому. Згідно з цим вченням йому, як одному з «несправедливих», довелося би багато в чому відповісти в воскресінні. Бачимо, що св. Павло нічого не говорив про пекельні муки, які тверезий розум зобов'язаний відкинути як нерозсудливі. Але навіть без таких тверджень його аргумент був абсолютно переконливим, тобто що «справедлива відплата є для справедливих

і несправедливих». Остаточо управитель відправив його зі словами, які добре відомі нам: «Тепер іди собі, відповідного ж часу покличу тебе».

Знову і знову управитель Фелікс викликав апостола, та, мабуть, ніколи його серце не зм'якло і не сталося таким покірним, щоб прийняти апостольське послання і підкоритися Господу. Урок, з цим пов'язаний, полягає в тому, що ми повинні хутко робити все, що вважаємо своїм обов'язком.

Два роки св. Павло залишався в'язнем в Кесарії, маючи зручні умови, готуючись до подальшої служби в своєму житті і написавши кілька послань до різних Церков.

R5953 (1916 p.)

ВИЗНАННЯ ГРІХА Є ІСТОТНИМ ДЛЯ ПРОЩЕННЯ

*«Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої»
(1 Івана 1: 9).*

Апостол Іван тут не звертається до світу невіруючих, невинуватих осіб, «грішників» в звичному значенні слова. Навпаки, він звертається до виправданих та освячених в Ісусі Христі; він ототожнює себе з ними, вживаючи займенник в множині «ми». Часта помилка в застосуванні цього та схожих уривків до грішників в цілому виявилася шкідливою в двох важливих відношеннях.

По-перше, це завдало кривди невідродженим особам, бо створило в них враження, що немає різниці між Церквою і світом; що всі однаково мають доступ до Бога в молитві та прощенні щоденних провин. Це перешкодило декому зрозуміти потребу віри в Поєднання і потребу відкрито ввійти в стосунки угоди з Господом на умовах Угоди Благодаті – Угоди Жертви (Пс. 50: 5). Навпаки, всім треба розповісти факт, що покаєння та рішуче прийняття Христа, як свого особистого Спасителя, є абсолютно обов'язковим, перш ніж хтось може бути «прийнятий в Улюбленому», вважатися «сином Божим» і володіти привілеями цих стосунків –

молитвою, спільністю з Богом, Божественною опікою, тобто доглядом провидіння над своїми справами та інтересами, і милістю прощення щоденних провин через заслугу великого Первосвященника, Ісуса Христа Праведного.

По-друге, цей недогляд має шкідливий вплив на деяких християн, котрі вдаються до крайнощів, стверджуючи, що після того, як Господь ласкаво їм пробачив і вони ввійшли в стосунки угоди, вони вже ніколи не можуть згрішити. Отже, перед нами явно хибні погляди та вчення так званих «перфекціоністів», котрі кажуть, що вони не тільки досконалі тепер умовно, але що вони справді досконалі у всіх своїх думках, словах та вчинках, зводячи себе та роблячи себе податливими на численні тяжкі злодіяння, як про це говорить апостол в контексті нашого уривку.

ОСНОВА СПРАВЖНЬОЇ ЄДНОСТІ

Апостол Іван, пишучи це послання, викладає в ньому свою мету, кажучи: «А це пишемо вам, щоб повна була ваша радість!» Вартим уваги є факт, що переважна більшість християн ніколи не зазнала повноти радості, миру та благословення, яку могла б мати. Надто багато з них задовольняються лише спрощеними першими

принципами вчення Христа. Тому, як стверджує апостол Павло, вони є лише «немовлятами у Христі» (1 Кор. 3: 1, 2; Євр. 5: 12-14). Звичайно, вони мають благословення від будь-якої спільності з Господом, але вони не мають повноти радості, яку мали б тоді, коли чинили б поступ у благодаті та знанні до повної зрілості в Христі. Отож, пишучи їм, апостол намагався збудити в них чистий розум віруючих, щоб цінити свої привілеї та радіти ними, зростати та розвиватися.

Апостол йде за прикладом нашого Господа Ісуса, зображуючи правду та праведність як Світло, що чинить опір гріху, всякому злу та Темряві. Бог, якщо дивитись так, є досконалим Світлом – «немає в Нім жодної темряви», жодного гріха, жодної вади. Маючи цю думку в розумі, апостол звертає нашу увагу на те, що будь-який розвиток нашої спільності з Богом, якої ми так прагнемо, повинен бути в напрямку доброти та чистоти, і для нас було б гріхом казати іншим або уявляти в своєму серці, що ми ходимо з Богом і маємо спільність з Ним, якщо наш шлях в житті є темрявою, є грішним. Такі особи лише зводять себе та інших. Вони не зводять Бога і не позбавляють благословень тих, хто «ходить в світлі».

Якщо ми ходимо в світлі та в згоді і єдності з Богом, то побачимо, що ми є в спільності з усіма, котрі мають такий самий розум. Тож, якщо ми «не любимо братів, яких бачимо», тобто не маємо з ними спільності та духовного задоволення, то це свідчить, що ми не є в повній згоді та спільності з Богом.

Але хто є для нас «братами»? Наш Господь каже нам, що не всі, хто кличе Його Ім'я, є справжніми братами. Він каже: «Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! увійде в Царство Небесне [буде вважатися Його братом та співспадкоємцем], але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі». Бачимо, що ми прийняті Господом не за наші вчинки і не за наші слова. Ще Він говорить: «І хто браття Мої?... Бо хто волю Мого Отця, що на небі, чинитиме, той Мені брат...» (Мт. 7: 21; 12: 48-50).

Тому нам не слід сподіватися, що «спільність» з усіма, хто називає себе іменем Христа,

буде доказом того, що ми є в спільності з Отцем і що ми є в світлі. Справжня спільність може бути тільки з тими, хто щиро намагається виконувати Отцівську волю, служити Його справі, на прикладі показувати виконання заповідей Його Слова, виявляючи це у вчинках і своєму визнанні. Між усіма такими повинні – явно чи приховано – бути узи єдності та згоди. Цими узами є одна віра і одне хрищення в одного Господа.

ПРОВИНИ ТА ПОМИЛКИ Є ГРІХОМ

І хоча ця спільність між нами і нашим Господом та всіма, хто має Його Дух, залежить від того, чи ми ходимо в світлі, чи ми йдемо, наскільки від нас залежить, Його слідами, вона, однак, не означає повну свободу від гріховних вад. Хоча під нашою Угодою Благодаті ніщо не ставиться нам за гріх, хіба що це було зроблено добровільно, однак, з огляду на численні спокуси та немочі нашого тіла внаслідок успадкованої схильності до гріха, нам неможливо уникнути провин та помилок. Їх властиво можна назвати гріхами, бо «гріх – то беззаконня», не дивлячись на те, наскільки він несвідомий.

Божественне правило для Господнього народу під Угодою Благодаті полягає в тому, що ці ненавмисні помилки та провини не мають бути зараховані нам як гріхи, а, навпаки, можуть бути очищені, коли ми звертаємось до великого Первосвященника, через заслугу дорогоцінної крові. Тоді кров Ісуса Христа, нашого Господа, очищає нас від всіх гріхів – тримає нас чистими від гріха, якщо ми постійно звертаємось за прощенням, усвідомлюючи недосконалість нашої плоті.

ПРИХОВАНІ ПАСТКИ ПРОТИВНИКА

Далі в Посланні апостол вживає слово «гріх» в іншому, ніж попередньо, значенні, кажучи: «Кожен, хто в Нім пробуває, не грішить; усякий, хто грішить, не бачив Його, і [навіть] не пізнав Його... Хто чинить гріх, той від диявола... Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в нім пробуває насіння Його. І не може грішити, бо від Бога народжений він». Ще він каже: «Ми знаємо, що кожен, хто народився від Бога, не

грішить, бо хто народився від Бога, той себе береже, і лукавий його не торкається» (1 Ів. 3: 6-9; 5: 18).

У цих виразах апостол вживає слово «гріх» в його повному та абсолютному значенні, маючи на увазі добровільний гріх, свідомий гріх, навмисний гріх, а не просто провини та помилки, що у великій мірі або навіть цілком виникають з вад плоті, успадкованих від наших предків. Ніхто, переконує нас апостол, зачатий Духом Господа, Духом святості та правди, не може бути прихильний до гріха настільки, щоб свідомо, добровільно та з наміром робити його. Ті, котрі люблять гріх таким чином і добровільно роблять його та схвалюють – після того, як вони пізнали Правду, – ті є синами темряви, бо вони люблять темряву і показують, що вони мають відповідний дух, вдачу сатани.

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ В СТОСУНКУ ДО БРАТІВ НЕ МАЄ ВИБАЧЕННЯ

Багато хто відразу подумає собі: «Гм, я не є в небезпеці такого гріха, бо я переконаний, що не вчиню гріх добровільно, свідомо, навмисне». Але зауважте, дорогі друзі, що існує шлях, яким гріх може прийти до нас, не будучи якийсь час свідомим гріхом, а стаючись таким лише згодом. Наприклад, будь-яка провинна, вчинена в повному незнанні або з часткової згоди нашої волі, може статися повним, добровільним, свідомим гріхом, якщо ми повністю збагнемо правду про цю річ, не розкаємось за неї перед Господом і, наскільки це в наших силах, не відшкодуємо кривду, заподіяну нашим ближнім. Дати згоду на гріх (який став для нас ясним і повністю зрозумілим) лише на тій основі, що в той час, коли ми його чинили, ми не знали, що це гріх, і відмовлятися вибачитися за нього, тим самим похваляючи гріх у розумі, робило б його добровільним гріхом.

З огляду на це Божі діти не можуть дозволити собі похваляти у власному розумі навіть найменшу несправедливість або неправду один до одного, або до будь-кого. Суть цієї думки знаходиться в Господній заповіді: «Тому, коли принесеш ти до жертівника свого дара [коли маєш щось принести Господу – служіння, честь або

подяку] та тут ізгадаєш, що брат твій щось має на тебе [коли ти завдав кривди комусь словом, поведінкою або вчинком], залиши отут дара свого перед жертівником [не думай, що Бог прийме його, якщо в своєму серці або зовні ти чиниш несправедливе в стосунку до інших], і піди, примириш перше з братом своїм [вибачся перед ним, перепроси його, поясни, яку кривду ти завдав йому], і тоді повертайся, і принось свого дара [переконаний, що при такому стані серця Господь Всемогутній охоче прийме твій дар]» (Мт. 5: 23, 24).

Змальовуючи тих, хто грішить добровільно, апостол Павло вживає дуже переконливу, образну мову, кажучи, що наскільки такі особи мають в серці приязнь до гріха (не чинять йому опору), настільки вони є противниками Божого Сина, Котрий до такої міри був проти гріха в усілякому вигляді, що віддав Своє життя, щоб нас відкупити від його влади та прокляття. Апостол каже, що такі добровільні грішники вважаються ворогами Христа, що вони, образно кажучи, топчуть своїми ногами Його самого, Його доброту та любов, нехтують Його милість та прихильність, а також Його праведними вказівками. Він говорить, що навіть якщо вони були свого часу освяченими – внаслідок своєї віри в дорогоцінну кров та очищення нею від гріха, – то, повертаючись назад до приязні з гріхом, вони, тим самим, зневажають кров поєднання, вважаючи її не святою, а звичайною. Вони справді легковажать духом Божественної милості, який приніс їм волю від ярма гріха, остаточне звільнення від його покарання, смерті, і здобуття, як Господнім народом, корони вічного життя (Євр. 10: 26-29).

ПЕРЕД ПРОЩЕННЯМ СЛІД ВИЗНАТИ ГРІХ

Давайте повернемося до розгляду іншого застосування слова «гріх», який виникає з нашого контексту, і застосуємо цей вираз до провин та помилок, яким Божий народ із запалом протистоїть, намагаючись викоринити їх зі свого смертного тіла, і проти яких він постійно веде добрий бій віри, виходить переможцем і навіть більше, ніж переможцем, через Того, Хто

полюбив їх і купив власною дорогоцінною кров'ю. Апостол перестерігає, що Божий народ є в небезпеці потрапити в іншу крайність – заперечити, що він взагалі має гріхи, і цим обманути себе і потрапити в пастку противника.

Може виникнути запитання: «Якщо хтось намагається жити побожно, то яка різниця, чи він вважає, що живе досконало, чи є недосконалим і постійно звертається за очищенням до дорогоцінної крові?» Велика різниця. Лише тоді, коли ми визнаємо свої гріхи, вони можуть бути прощені. Зрештою, хто заперечує, що він має гріхи, помилки, вади, той має великий багаж нескасованих, невибачених гріхів, які його винуватять. Через ці гріхи він вважатиметься негідним йти далі по стежці світла, під проводом Святого Духа до висот, глибин, довжин і широт любові та мудрості Бога, виявлених в Його Слові як харч у властиву пору для Дому Віри. Отже, бачимо, що є лише один властивий шлях віри та поведінки, на якому ми можемо мати повну єдність з Господом. Хто обирає якийсь інший шлях, той робить Бога неправдомовним. Бог не матиме з таким спільності, а залишить його в темряві напризволяще. Що дивного в тому, що стільки людей є в темряві, не маючи доказів спільності з Богом, якщо бачимо, що зовсім мало є тих, хто визнає свої провини, намагаючись їх подолати і очиститися на єдиному шляху Божественного признання та схвалення?

Все це написано не для того, щоб створити в нас враження, що ми можемо грішити безкарно, можемо допускати помилки з необережності та неуважності до Божественного Слова, а тоді йти до Господа за прощенням. Зовсім навпаки, запевнення в Божественній прихильності та готовності простити повинні мати на наше серце пом'якшуючий вплив, який зробить нас ще більш уважними, щоб уникати гріха і підтримувати спільність з Тим, Хто є уособленням світла та святості. «Це пишу вам, щоб ви не грішили», – щоб ви не сталися хвалькуватими, самовпевненими, самодостатніми і, отже, гидкими в Господніх очах. Навпаки, тікаючи від власних недоліків та вад, ми хапаємося Божої благодаті в Христі заради прощення, заради благодаті та сили, щоб вести добру боротьбу з гріхом.

НАШ УРИВОК СТОСУЄТЬСЯ ЦЕРКВИ

Якщо хтось [в Христі] грішить, то ми маємо Заступника в Отця, Ісуса Христа Праведного. «Хтось» не стосується тих, хто не є в Христі, а тих, хто підлягає умовам та вимогам Угоди Благодаті. Лише до них є звернення в цьому Посланні. Світ не має Заступника в Отця, бо він не прийняв Христа. Він є Заступником тільки для тих, хто Його прийняв і намагається перемогти гріх.

Наш Заступник є кимось більшим, ніж просто заступником, ніж представником перед лавою Божественної Справедливості, зацікавленим в нашому благополуччі та прощенні. Він, на додаток, є тим, Хто віддав Себе за нас, Хто на Голгофі завершив працю убагання (задоволення справедливості) за наші гріхи. Ось причина, чому ми можемо приступати «з відвагою [довір'ям] до престолу благодаті», не тільки розуміючи, що Бог є за нас і що Господь Ісус співчуває нам і є нашим Заступником, але й беручи, перш за все, до уваги заслугу жертви, яку Він вже віддав як депозит Справедливості і яку повністю приписав усім, котрі люблять Його та слухняні Йому, а також прийняли Отцівські умови.

Але, каже апостол, «Він убагання за наші гріхи, і не тільки за наші [за гріхи Церкви], але й за гріхи всього світу». Що це означає? Чи Він є Заступником для світу? Ні. Світ не був покликаний і притягнений до святості та правди. Протягом теперішнього віку «ніхто... не може до... [Христа] прийти, як Отець... не притягне його». На даний час притягальний вплив Правди поширюється лише на тих, «хто має вуха, щоб слухати». Великі маси людства ніколи, в жодному значенні слова, не чули про благодать Бога і про убагання та прощення, дані всім у Христі. Справді, зовсім мала кількість «спробувала, що добрий Господь».

Якщо ж убагання є «за гріхи всього світу», то кожен член людського роду буде приведений до знання цього факту і можливості скористатися з передбаченого благословення. Для цього є обіцяний великий Тисячолітній Вік, приготування до якого проводяться. Стосовно цього Віку благословення для «всіх племен землі» Господь говорить через пророка: «В той день

розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим». Про цей час говорив також Господь Ісус: «І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну». Завдяки тому, що Він був піднесений як Ублагання, як Жертвоприношення за гріх – «за гріхи всього світу», – наш прославлений Господь остаточно отримає привілей Судити світ і дарувати прощення, поєднання та реституцію всім, хто цілим серцем буде Йому слухняний. А «кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу» Другою Смертю (Дії 3: 23).

ВИПРОБУВАННЯ СЛУХНЯНОСТІ

Як нинішнє притягнення Отцем не є примусовим, а лише зумовленим Правдою – завдяки її знанню, – так і притягнення в Тисячолітньому віці світу людства не буде примусовим, а виникатиме з впливу праведності та Правди, що спонукатиме до любові до праведності і, відповідно, до нагороди за праведність – вічного життя.

В своєму Посланні, з якого взято наш уривок, апостол, мабуть, натякає на те, що багато хто неправдиво стверджує, що він близько знає Бога. Тому надзвичайно зрозумілою мовою він каже нам, що «хто говорить: Пізнав я Його, але

не додержує Його заповіді, той неправдомовець, і немає в нім правди». Цілком зрозуміло, що апостол не має на думці лише поверхнєве знання про Бога, а говорить про близьке знайомство з Богом, яке означає спільність та єдність з Ним. Далі він наводить тест, на основі якого ми можемо судити про себе, чи ми є Новими Створіннями в Господі і чи хоч в якійсь мірі в нас розвинулася Божа любов. Цим тестом є слухняність. Наскільки ми дотримуємось Господнього Слова, настільки Божа любов розвинулася в нас. Бо якщо ми отримали розум Христа, Святий Дух, Дух Бога, то це викликати в нас хотіння і чин за доброю волею Його – в міру спроможності. Ця спроможність повинна зростати з року в рік. І хоча ми не можемо сподіватися бути вдосконаленими, аж будемо «перемінені» і нам будуть дані нові тіла у воскресінні, ми все ж можемо триматися так близько до Господа в душі нашого розуму, що будемо мати постійну спільність з Ним. Визнаючи наші провини та шукаючи Його прощення, ми до кінця нашої мандрівки можемо залишатися чистими від гріха, навіть якщо неминуче доводиться визнавати вади нашої плоті, тобто що в нашій плоті немає жодної досконалості.

R5938 (1916 p.)

ОГОЛОШЕННЯ

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр. та рос.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)

- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
 Вся література висилається **безкоштовно**
 Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.

КОНВЕНЦІЯ У МІСТІ ЛЬВОВІ

Повідомляємо читачів журналу “Зоріння” про те, що 13, 14 серпня цього року відбудеться щорічна конвенція у м. Львові, вул. Широка, 83, актовий зал Технічного ліцею №20 (навпроти магазину “Барвінок”). Початок конвенції в суботу об 11 год., в неділю – о 10 год.

Їхати маршрутними автобусами №4, 15, 40, 41, 52, 53, 56, 72, 75, 91 до зупинки “Ринок”.